உ சிவமயம்

வெ. அ. ள.

அளகப்பசெட்டியாரவ
ர்கள் புஸ்தகம்

VAL

Alagappan Chettiyar

Book

ஸ்ரீ[illegible]

மஹரிஷி வேதவியாஸரால் செய்யப்பட்ட [illegible]புராணத்தில்

அடங்கிய ஸனத்குமார ஸ[illegible]யில் ஓர் [illegible]

ஸேதுமஹாத்ம்யம்.

இஃது

பூர்வம், கடலூர் காலேஜில் ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதராகவும்,

இப்பொழுது சென்னை, திருவல்லிக்கேணி, வெஸ்லியன்

மிஷன் ஹைஸ்கூல், முதல் உதவிபோதகராயுமிருக்கிற

என். ஸ்வாமிநாத சாஸ்திரியால்

எளிய தமிழ் நடையில் ஸம்ஸ்கிருத புராணத்தில்
உள்ளபடி மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

சென்னை,

S. சுந்தரேசன் அண்டு பிரதர் கம்பெனியாரால்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1908.

[இதன் விலை ரூ. 1-0-0] [தபால் சார்ஜ் வேறு.]

To

M. R. Ry Bhaskara Sethupathi Avargal, Raja of Ramnad, whose ancient house, the ruling lords of Sethu, extended their support and help to all pilgrims to that holy spot, the confluence of the two seas, and whose liberal patronage of Tamil literature is well known,

this work is, with permission, dedicated.

By the Author.

விஷயசூசிகை

அத்தியாயம்] விஷயம் [பக்கம்

உ

முதலாவது

சேது மகிமை உரைத்த

அத்தியாயம்.

விநாயகர் வணக்கம்.

விக்கினங்களாகிற மலைகளைப் பிளக்க வல்லவராயும், விக்கினங்களுக்கெல்லாம் நாயகராயுமிருக்கிற யானைமுகத்தையுடைய விநாயகக் கடவுளானவர் சகல பாபங்களினின்றும் நம்மை விடுவித்து, எப்பொழுதும் எவ்விடத்திலும் காத்து இரட்சித்தருள்வாராக.

நூல்.

பூர்வகாலத்தில் அஷ்டாங்கயோகாநுஷ்டான முடையவர்களாயும், பிரம ஞானிகளாயும், முமுட்சுக்களாயும், மமதையற்றவர்களாயும், பிரமவிசாரஞ் செய்வதே தொழிலாக வுடையவர்களாயும், தர்மக்ஞர்களாயும், அசூயை ஒழிந்தவர்களாயும், சத்தியமே விரதமாகக் கொண்டவர்களாயும், ஜிதேந்திரியர்களாயும், கோபத்தை வென்றவர்களாயும், தயையையுள்ளவர்களாயும், சிறந்த பக்தியோடு விஷ்ணுவை ஆராதிக்கிறவர்களாயு மிருக்கிற மஹாத்மாக்களான சௌனகாதி அறுபதினாயிரம் ரிஷிகள் முக்தியைக் கொடுக்கின்ற மஹா புண்ணியமான நைமிசாரணியத்தில் தபசு செய்துகொண்டிருந்தார்கள்; ஒருநாள் இந்த மஹாத்மாக்கள் தங்களுடைய எண்ணிறந்த சிஷ்யப்பிரசிஷ்யர்களுடனே ஒரு சங்கங்கூடி, மஹா புண்ணியமான கதைகளைப்பேசிக்கொண்டும், முக்தியடையும் உபாயத்தை ஆராய்ந்துகொண்டுமிருந்தார்கள். இந்த சமயத்தில் மஹாவித்துவானும், பௌராணிகோத்தமரும், மஹா முனிவரும், வியாசசிஷ்யருமான ஸுதர் நைமிசாரணியத்துக்குவர, சௌனகாதி ரிஷீசுவரர்கள் அவருக்கு அர்க்கியபாத்தியாசமனாதிகள்கொடுத்து உபசரித்து சுத்தமான நூதனாசனத்திலிருக்கச் செய்தார்கள். அப்படியே ஆசனத்தின்மேலிருந்து

அக்கினிபோல் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற சூதரைப்பார்த்து உல
கத்துக்கு உபகாரமாயிருக்கும் பொருட்டு, அதிக இரகசியமான
சில விஷயங்களை வினவத்தொடங்கினார்கள். வாரீர், தர்மார்த்த
தத்துவங்களை யறிந்த சூதரே! சத்தியவதீசுதரான வியாசரிடத்தி
லிருந்து புராணங்களைக்கேட்டு, அவற்றின் அர்த்தசாரங்களை நீர்
தெரிந்துகொண்டிருக்கிறபடியால், க்ஷேத்திரங்களிற் சிறந்த புண்
ணிய க்ஷேத்திரமெது? தீர்த்தங்களிற் சிறந்த புண்ணிய தீர்த்தமெது?
ஜீவாத்மாக்கள் சம்சார சாகரத்தைக்கடந்து எப்படி முக்தி பெறு
வார்கள்? ஹரிஹரனிடத்தில் மனிதர்களுக்கெப்படி பக்தியுண்டாம்?
காயிகவாசிகமானசிகங்களென்கிற மூன்றுவித கர்மங்களுக்கும் பல
சித்தி யெப்படியுண்டாம்? இவைகளையெல்லா மெங்களுக்குத் தயவு
கூர்ந்து சொல்லி யருளவேண்டும். குருமார்கள் தங்கள் பிரிய
முள்ள சிஷ்யர்களுக்கு இரகசியங்களையெல்லாம் சொல்வது வழக்க
மல்லவா? என்று சொல்ல, சூதமுனிவர் தமது குருவாகிய வியாச
முனிவரை வணங்கிச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஓ முனிவர்களே! நீங்கள் நல்ல கேள்வி கேட்டீர்கள். இது
ஜகத்துக்கு மிகுதியும் இதஞ்செய்கிற இரகசியம். இதை முன்பு ஒரு
வருக்கும் நான் சொன்னதில்லை. நானிப்பொழுது உங்களுக்குச்
சொல்லப்போகிறபடியால் நீங்கள் பக்தி சிரத்தையோடு கேட்க
வேண்டும்.

க்ஷேத்திரத்திற்சிறந்தது இராமேசுவரம்; தீர்த்தங்களிற் சிறந்
தது பரிசுத்தமான இராமசேது. அந்தச்சேதுவைக் கண்டமாத்தி
ரத்தில், புண்ணியம் நிறைந்து, ஹரிஹர பக்தியும், மூவிதமான கர்ம
பலசித்தியும், சம்சாரசாகரத்தினின்று முத்தியும் உண்டாகுமென்
பதிலையமே கிடையாது. மனிதன் தன்னாயுசு காலத்திலெப்பொழு
தாவதொருதடவை பக்தியோடு அந்த இராமசேதுவைத் தரிசித்
தால் அவன் அடையும் புண்ணியபலனைச் சொல்கிறேன் கேளுங்
கள். அவன் ருத்திரகல்பம்வரைக்கும் சுகபோகங்களையனுபவித்து
மாதுர்வம்சத்தில் கோடிகுலத்துடனும் பிதுர்வம்சத்தில் கோடி
குலத்துடனும் மோட்ச சாம்பிராஜ்யத்தை அடைகிறான். பூமி
யிலுள்ள மணலை யெண்ணினாலும், ஆகாசத்திலுள்ள நட்
சத்திரங்களை யெண்ணினாலும், சேதுவைக்கண்டதினாலுண்டா
கும் பலனை ஆதிசேஷனாலுமளவிடமுடியாது. சேதுவானது சர்
வதேவ சொரூபியாயிருப்பதினால் அதைத்தரிசித்தவன் பெறும்
பலனை யாரால் சொல்லமுடியும். சேதுவைத்தரிசித்தவன் பாதத்தை

ங்களைச் செய்த பலனையும், சர்வ தீர்த்தங்களிலும் ஆடினபலனை யும், சமஸ்ததபசுகளைச் செய்த பலனையும் அடைகிறான். யாரை யாவதொருவனைப் பார்த்து நீ சேதுவுக்குப்போ என்று சொல்லு கிறவனுக்கும் மேலே சொல்லிய பலன் கிடைக்குமென்றால் சேது வைப்பற்றியதிகமாகப் பேசுவானேன்? சேது ஸ்நானம் பண்ணு கிறவன் சப்தகோடி குலங்களோடுகூட விஷ்ணுலோகத்துக்குப் போய், அங்கே யிருந்தபடியே முக்தியையடைகிறான். சேதுவை யும், இராமலிங்கத்தையும், கந்தமாதன பருவதத்தையும் தியானஞ் செய்கிறவன் சகல பாபங்களினின்றும் விடுபட்டு, மாதாபிதாவம் சங்களில் இலட்சகோடி குலங்களோடு சிவலோகம் போய், அவ் விடத்தில் மூன்று கல்பம் வசித்து அங்கிருந்தபடியே முக்தியடை வான். சேது ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் வைதரணி நதியைக்கூடப் பார்ப்பதில்லை. (௧) மூஷாவஸ்தை, (௨) வஸாகூபம், (௩) சுவ பட்சம், (௪) மூத்திரபானம், (௫) சல்மலியாரோகணம், (௬) இர க்த போஜனம், (௭) கிருமிபோஜனம், (௮) சுவமாம்சபோஜனம், (௯) அக்கினி ஜ்வாலா பிரவேசனம், (௰) சிலாவிருஷ்டி, (௰௧) வன் ஹிவிருஷ்டி, (௰௨) காலசூத்திரம், (௰௩) க்ஷாரோதகம், (௰௪) உஷ் ணதோயம், (௰௫) அதசிரச்சோஷணம், (௰௬) க்ஷாரஸேவனம், (௰௭) பாஷாணயந்திரபீடை, (௰௮) மருபபிரபதம், (௰௯) புரீஷ லேபனம், (௨௦) கிருகசதாரணம், (௨௧) புரீஷபோஜனம், (௨௨) ரேதஃபானம், (௨௩) சந்திதாகனம், (௨௪) அங்காரசையாப் பிர மணம், (௨௫) முசலமர்த்தனம் முதலான நரகங்களை யொருபோ தும்பார்ப்பதில்லை. பஞ்ச மஹாபாதகங்களைச் செய்தவனுக்கிருந்தா

---

(௧) ஈயம் முதலானதை உருக்குகிற பாத்திரத்திற்கு மூஷை என்றுபேர், அதிலிருக்கிறவஸ்து உருகும்படிக்கு நெருப்பிலே காய்ச்சுகிறதுபோலப் பாபி களைப்போட்டுக் காய்ச்சுகிற நரகம். (௨) [illegible] நிறைந்தகிணறு. (௩) நாயை விட்டுத் தின்னச்செய்தல். (௪) மூத்திரத்தைக் குடிப்பிக்கிற நரகம். (௫) முள் ளிலவமரத்திலே ஏறுகிற நரகம். (௬) இரத்தத்தைப் புசிக்கிறது. (௭) புழு வைத்தின்கிறது. (௮) நாய் மாம்சத்தைத்தின்கிறது. (௯) நெருப்புஜ்வாலையிலே பிரவேசிக்கிறது. (௰) கல்மழை. (௰௧) நெருப்புமழை. (௰௨) யமபாசத்தால கட்டுகிறது. (௰௩) உப்புஜலம். (௰௪) சுடுநீர். (௰௫) தலை கீழாகத்தொங்க விட்டு வற்றவடிக்கிறது. (௰௬) உப்பைத்தின்கிறது. (௰௭) கல்செக்கில்போ ட்டு அரைத்து வருந்துகிறது. (௰௮) தண்ணீரில்லாத இடத்தில் தள்ளிவிடு கிறது (௰௯) மலத்தைப் பூசுகிறது. (௨௦) இரம்பத்தால் அறுக்கிறது. (௨௧) மலத்தைத்தின்கிறது. (௨௨) விந்துவைக்குடிக்கிறது. (௨௩) தேகமூட்டு களில் நெருப்பிட்டுக் கொளுத்துகிறது. (௨௪) நெருப்புத்தணலால் செய்யப் பட்ட படுக்கையிலே போட்டுப் புரட்டுகிறது. (௨௫) உலக்கையாலடித்து

னும்சேது ஸ்நானம் பண்ணினதினால் அவன்பாபங்களெல்லாம் நீங்கி மாதாபிதாவம்சங்களில் நூறுகோடி குலங்களோடு விஷ்ணுபதமடைந்து; மூன்று கற்பம்வசித்து அங்கிருந்தே முக்தியடைகிறான். சேது யாத்திரைபோகிறேன் என்று நூறடிதூரம் போனவன் மஹாபாதகனாயிருந்தாலும், பாபங்களெல்லாமொழிந்து, (௨௬) பகுகாஷ்டயந்திரகர்ஷணம், (௨௭) சஸ்திரபேதனம், (௨௮) பதனோத்பதனம், (௨௯) கதாதண்டநிபீடனம், (௩0) கஜதந்தஹனனம், (௩௧) நானாபுஜகதம்சனம், (௩௨) தூமபானம், (௩௩) பாசபந்தம், (௩௪) நானாசூலநிபீடனம், (௩௫) முககக்ஷாரோதகநிஷேசனம், (௩௬) நாசிகாக்ஷாரோதநிஷேசனம், (௩௭) க்ஷாராம்புபானம், (௩௮) தப்தாயசூசிபட்சணம், (௩௯) க்ஷாராம்பு பூர்ணரந்திரபிரவேசனம், (௪0) மேஹபோஜனம், (௪௧) ஸ்நாயுச்சேதனம், (௪௨), ஸ்நாயுதாகனம், (௪௩) அஸ்திபேதனம், (௪௪) சிலேஷ்மாதனம் (௪௫) பித்தபானம், (௪௬) மஹாதிக்த நிஷேவணம், (௪௭) அத்யுஷ்ணதயிலபானம், (௪௮) க்ஷாரோதகபானம், (௪௯) கஷாயோதகபானம் (௫0) தப்தபாஷாணபோசனம, (௫௧) அத்யுஷ்ண வலிகதாஸ்நானம், (௫௨) சனமர்த்தனம், (௫௩) தப்தாயசயனம், (௫௪) சந்தப்தாம்பு நிஷேவணம், (௫௫) சூசிபிரக்ஷேபணம், (௫௬) சிசாயோபாரயந்தனம், (௫௭) விருக்ஷணாயோ பாரபாதனம்,

---

நொறுக்கிறது. (௨௬) அநேக மரச்செக்கில்வைத்து ஆட்டுகிறது (௨௭) ஆயுதங்களால் தேகத்தைவெட்டுகிறது. (௨௮) (பந்தடிப்பதுபோல) கீழும்மேலுமெறிகிறது. (௨௯) பெருந்தடியாலடிக்கிறது (௩0) யானை தந்தத்தால் மோதுகிறது. ௩௧) பலவித பாம்புகளால கடிக்கச்செய்கிறது. (௩௨) புகையைக்குடிக்கிறது ௩௩ கயிற்றால் கட்டுகிறது. (௩௪) பலவித சூலங்களால் குத்தி வருத்துகிறது (௩௫) முகத்தில் உப்புஜலத்தை வாரியடித்தல். (௩௬ மூக்கில் உப்புஜலத்தை வாரியூற்றுதல். (௩௭) உப்புஜலத்தைக் குடிப்பித்தல். (௩௮) காய்ச்சின ஊசியைத்தின்னச்செய்தல். (௩௯ உப்புஜலம் நிறைந்த குழிகளில் முழுகசெய்தல். ௪0) ஆண்குறியைத் தின்னச் செய்தல். (௪௧) நரம்புகளை வெட்டுகிறது. (௪௨ நரம்புகளையெரித்தல். (௪௩) எலும்பை வெட்டுகிறது. (௪௪) கபத்தைத் தின்னச்செய்தல். (௪௫) பித்தத்தை குடிக்கச்செய்தல். (௪௬, மகா கசப்பான வஸ்துக்களைத் தின்னச் செய்தல். (௪௭) அதிகயுஷ்ணமான எண்ணெயைக் குடிக்கச்செய்தல். (௪௮) உப்புஜலத்தைக் குடிக்கசெய்தல். (௪௯) அழுகின இலைகளின் சாரத்தை யுண்ணச்செய்தல். (௫0) சுட்டகல்லைத் தின்னச்செய்தல், (௫௧) சுட்டமணலால் ஸ்நானம் செய்வித்தல். (௫௨) பற்களால் கடிக்கச்செய்வித்தல். (௫௩) காய்ச்சின இரும்பில் படுக்கவைத்தல். ௫௪) கொதித்த ஜலத்தில் முழுகச் செய்தல். ௫௫ ஊசியின்மேல் இருத்தல். (௫௬) ஆண்குறியில் இரும்பு குண்டுகளைக் கட்டிவிடுதல். (௫௭) விருக்ஷத்தில் இரும்புகுண்டுகளைக் கட்டிவிடுதல்,

(௰அ) விருக்ஷாக்கிரபதனம், (௰௯) தீக்ஷ்ணதாராஸ்திரசையமுற்
ல்ன * கோர நரகங்களைப் பார்க்கிறதேயில்லை. சேதுவினு
டைய மணல் மத்தியில் படுத்துக்கொள்கிறவன் சரீரத்தில்
எவ்வளவு மணல் ஒட்டிக்கொள்கிறதோ அவ்வளவு பிரம்ஹ
த்தியை யவன் செய்திருந்தாலும், அத்தனை பாதகமும் அவ
னைவிட்டு விலகிப்போகும். சேது மத்தியிலிருந்து வீசுகிற
காற்று எவன்மேல் படுகிறதோ அவன் பதினாயிரம் தடவை
சுராபான தோஷம் செய்திருந்தாலும் அதினின்றும் விடுபடுகி
றான். எவனொருவன் சேது மத்தியில் க்ஷௌரம் பண்ணிக்கொள்
கிறானோ அவன் பதினாயிரந்தடவை குருதல்பகமனம் பண்ணியிரு
ந்தாலும் அந்தப் பாபமும் நிவர்த்தியாகிறது. எவனுடைய எலு
ம்பு சேது மத்தியில் போடப்படுகிறதோ அவன் பதினாயிரம்
தடவை சொர்ணத்திருட்டுச் செய்திருந்தாலுமுடனே அந்தப்பா
தகம் நீறாய்ப்போகிறது. சேதுமத்தியில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன்,
மேலேகுறித்த மஹாபாதகர்களோடு சம்பந்தபட்டவனாயிருந்தா
லும் அந்தப் பாபங்களினின்றும் முக்தனாகிறான். வழிபறிப்போன்,
தனக்கென்று பாகம்பண்ணிக்கொள்கிறவன், யதிகளையும், பிராம
ணர்களையும் தூஷிக்கிறவன், அதிக போஜனம் பண்ணுகிறவன்,
வேதவிக்கிரயஞ் செய்கிறவன், பிராமணர்களுக்குபபணந்தருகிறே
னென்று வரவழைத்தப்பின் இல்லையென்கிறவன், பிராமணரிடத்
திலிருந்து தர்மங்களைத்தெரிந்துகொண்டு பின்பு அவர்களைத்துவே
ஷிக்கிறவன், பிராமணர்களை அவமதிக்கிறவன், மடுவில் ஜலங்குடி
க்கவந்த பசுவை விரட்டுகிறவன், ஆகியபிரமகாதகர்களும், பிரம
காதகதுல்லியர்களும், ஔபாசனத்தைவிட்டவனும், தேவலனு
டைய அன்னததைச் சாபபிட்டவனும், சுராபானம் பண்ணுகிற ஸ்
திரீயைச்சேருகிறவன், கணிகையின் அன்னபோஜனம் பண்ணி
னவன், சவாராதனையிற்புசித்தவன், பதிதனுடைய அன்னத்தை
யுண்டவன் முதலிய சர்வகர்ம அனருகர்களாகிய சுராபானபாதகர்
களும், அவர்களுக்குததுல்லியரானவர்களும், கந்தமூலபலங்கள்,
கஸ்தூரி, கதம்பப்பொடிகள், பால், சந்தனம், கற்பூரம், பாக்கு,
தேன், நெய், தாம்பிரம், வெண்கலம், ருத்திராட்சம் இவ்வகைகளைத்
திருடுகிறவர்களாகிய சொர்ணஸ்தேயிகளும், அவர்களுக்குத் துல்
லியரானவர்களும், சகோதரி, நாட்டுப்பெண், தாரஸ்திரீ, சகோத
ரன் பாரியை, மித்திரபாரியை, குடிக்கிறவேசி, [illegible]

(௰அ) மரத்தின் உச்சியிலிருந்து கீழே தள்ளிவிடுதல். (௰௯) கூர்மையான ஆயுதங்களின் படுக்கைசெய்தல்.

விற்பிறந்த பெண், ஸகம்பெண், இவர்களை விரும்பிப் புணருகிற
வர் முதலிய சர்வகர்மப் பஹிஷ்கிருதர்களான குருதல்பகாமிக
ளானவர்களும், அவர்களுக்குத் துல்லியரான பாதகர்களும், மேலே
சொன்ன நால்வகைப் பாபிகளோடு கூடியிருக்கிற பாபிகளும்
ஆகிய பஞ்ச மஹாபாதகர்களும் சேதுவில் ஒரு ஸ்நானம் பண்
ணின மாத்திரத்திலே அப்பாபங்களினின்றும் விடுபட்டு முக்தி
யடைகிறார்கள். யாகங்கள் செய்யாமலே சொர்க்கத்தில் கிருதாசீ
முதலான தேவஸ்திரீகளின் சம்போகத்தை யனுபவிக்க விரும்பு
கிறவர்களும், சூரியன், அக்கினி முதலான தேவர்களை உபாசிக்கா
மலே மங்களம் பெற விரும்புகிறவர்களும், நிலம், பூமி, சொர்
ணம், தானியம், தண்டுலம் இவைகளைத் தானஞ்செய்யாமலும், உப
வாசம், சாந்திராயணம் முதலான விரதங்களால் சரீரம் வருந்தாம
லும் சொர்க்கத்தையடைய விரும்புகிறவர்களும், பாபத்தைப்
போக்கி முக்தியை யளிக்கின்ற சேதுவில் ஸ்நானம் பண்ணக்கட
வர்கள். சேது ஸ்நானமானது மனச்சுத்தியையும் முக்தியையு
மளிக்கிறதென்றும், தபம், ஜபம், தானம், ஹோமம், யாகம்
முதலானவைகளை விடச் சிறந்ததென்றும் புராணங்களில் படிக்
கப்படுகிறது. யாதொரு பலாபேட்சையுமில்லாமல் சேதுவில்
ஸ்நானம் பண்ணுகிறவனுக்கு மறுஜன்மங்கிடையாது. பிராமணர்
களே யிது சத்தியம் சத்தியம்! சம்பத்தைக்கருதி ஸ்நானம்பண்ணு
கிறவன் சம்பத்தையும், சுத்தியை விரும்பி ஸ்நானம்பண்ணுகிறவன்
சுத்தியையும், சொர்க்கலோகத்தில் அப் சரஸ்திரீகளின் இன்பத்தை
யிச்சிக்கிறவன் அவ்வின்பத்தையும், மோட்சத்தை யுத்தேசித்து
ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் பிறப்பிறப்பில்லாத மோட்சத்தையும்
அடைகிறான். சேது ஸ்நானத்தினால் பாவம் நீங்கிப் புண்ணியமுண்
டாகும். பிராம்மணோத்தமர்களே! சேது ஸ்நானமானது சர்வகாம
பலப்பிரதமாயும், சமஸ்த விரதங்கள், சமஸ்த யாகங்கள், சமஸ்த
போகங்கள், சமஸ்த தீர்த்தங்கள், இவைகளுக்குள்ளே அதிக உத்
தமமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இந்திரலோகம், பிரமலோகம்,
விஷ்ணுலோகம், சிவலோகங்களிலுள்ள போகங்களையடைய விரும்பு
கிறவன் இராமசேதுவிலொருதரம் பக்தியுடன் ஸ்நானம் பண்ண
வேண்டும். ஆயுசு, ஆரோக்கியம், சம்பத்து, ரூபம், குணம், அங்கங்
களோடு கூடிய நாலுவேதங்களை முற்று முணர்தல், சமஸ்த சாஸ்

திரங்களின் எல்லை காணல், சமஸ்த மந்திரங்களில் வல்லமைபெறு
தல், இவைகளை யபேட்சித்துச் சர்வார்த்தசித்தியைக் கொடுக்கிற
சேதுவில் ஸ்நானம் பண்ணினால் அந்தந்தப்பலனை அடைகிறார்கள் ;
சமுசயமே கிடையாது. சத்தியம், சத்தியம். தரித்திரம், நரகம்
இவைகளுக்குப் பயப்படுகிறவன் இந்த இராமசேதுவில் ஸ்நானம்
பண்ணட்டும். சிரத்தையுடனாவது சிரத்தையில்லாமலாவது இராம
சேதுவில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் இகபரங்களில் துன்பமேய
டையமாட்டான். சேதுஸ்நானத்தினால் சகலருக்கும் பாபராசிகள்
அழிந்து, புண்ணியராசிகள் சுக்கிலபட்சத்து சந்திரன்போலவும்
சமுத்திரத்திலே இரத்தினங்கள் போலவும் விருத்தியாகின்றன,
காமதேனு, கற்பகவிருட்சம், சிந்தாமணியிவைகள் இச்சித்தவை
களைக் கொடுப்பதுபோல சேதுஸ்நானமும் கருதினவைகளையெல்
லாங் கொடுக்கிறது. சேது யாத்திரை செய்யச்சக்தியில்லாத தரித்
திரன் யோக்கியரிடம் திரவியயாசகஞ் செய்துகொண்டுபோய் ஸ்நா
னஞ் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தானங்கொடுத்தவன்
வாங்கினவ . னிருவருக்கும் பூர்ணமான புண்ணியமுண்டாகும்.
சேதுயாத்திரை யினிமித்தம் பிராமணர்களிடத்திலாவது, பிராம
ணன் கொடாத பட்சத்தில் க்ஷத்திரியனிடத்திலாவது, க்ஷத்திரி
யன் கொடாத பட்சத்தில் வைசியனிடத்திலாவது, திரவிய சகாயம்
பெறலாம் ; வைசியனுங் கொடாத பட்சத்தில் சூத்திரனிடத்திலொ
ருபோதும் வாங்கக்கூடாது. ஒருவனுக்கு வஸ்திரம், தனம், தானி
யமுதலியவை கொடுத்துச் சேதுவுக்குப் போகும்படி தூண்டுகிற
வன் அசுவமேதம் முதலான யாகபலனும், சதுர்வேதபாராயண
பலனும், துலா புருஷன் முதலான ஷோடச மஹாதானங்கள்
செய்த பலனும் பெற்றுப், பிரமஹத்தியாதி பாப நிவாரணத்தையு
மடைகிறான். சந்தேகமே கிடையாது. அதிகமாகச் சொல்லுவா
னேன்! சர்வ காமங்களையும் அடைகிறான். மேலே சொல்லிய
பொருள்களைப் பெற்றுக்கொண்டு சேது யாத்திரை போகிறவனும்
அவனுக்குச் சமானமான பலனை யடைகிறான். சேது யாத்திரைக்
காக யாசகம் செய்கிறவனுக்குப் பிரதி கிரகதோஷம் கிடையாது.
சேது யாத்திரைக்குப் பணம் தருகிறேனென்று . சொல்லிவிட்
டுப் பின்பு இல்லை யென்றவனும், சேதுவுக்குப் போகிறேனென்று
பணம் வாங்கிக்கொண்டு போகாமலிருக்கிறவனும் பிரமராக்ஷஸ
ரென்னப்படுகிறார்கள். பணமிருந்தும் லோபகுணத்தினாலே சேது

யாத்திரைக்காக யாசிக்கிறவனை ஸ்தேயி என்று சொல்லுகிறார்கள். எப்படியாவது சேதுவில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டியது. சேது யாத்திரைபோகச் சக்தியில்லாதவன் உத்தம பிராம்மணனுக்குத் தக்ஷிணைகொடுத்துப் போகச் சொல்லவேண்டும். யாசகஞ்செய்து யாகஞ்செய்வதனால் தோஷமுண்டாகாததைப் போலச் சேது யாத்திரைக்காக யாசகம் செய்வதனால் தோஷமில்லாமையால் யாசகஞ் செய்துகொண்டாவது சேது ஸ்நானத்துக்குப் போகவேண்டும். கிருதயுகத்தில் ஞானத்தினால் மோட்சம். திரேதாயுகத்தில் யாகத்தால் மோட்சம். துவாபர கலியுகங்களில் தானத்தால் மோட்சம். இந்த நாலுயுகங்களிலும் சேது ஸ்நானத்தால் மோட்சம்,

முதலாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது
சேதுவுண்டான விதமும், அங்குள்ள பிரதான தீர்த்தங்களின் பெயரும் உரைத்த
அத்தியாயம்.

சௌனகாதியர் சூதரைப்பார்த்து, மஹானுபாவரே! உத்தம கர்மங்களைச் செய்த இராமன் ஆழமான சமுத்திரத்திலெப்படி சேது கட்டினார்? சேதுரூபமான கந்தமாதன பருவதத்தில் என்னென்ன தீர்த்தங்களிருக்கின்றன? இவைகளைச் சிரத்தையுடைய எங்களுக்குச் சொல்லியருளவேண்டும் என்று கேட்க, பௌராணிகோத்தமரான சூதர் சொல்லுகிறார்.

ரிஷீசுவரர்களே! இராமன்சேதுகட்டின விதத்தையுங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். பூர்வம் இராமமூர்த்தி யானவர் தந்தையின் சொற்படி சீதா இலட்சுமணருடன் தண்டகாரணியம் வந்து பஞ்சவடியில் வாசம் பண்ணுகையில், மாரீசன்செய்த மாயத்தினாலே இராவணன் சீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்ட

டான், பறிகொடுத்த தேவியைத் தேடிக்கொண்டு, மிகுந்த சோக மோகத்தோடு பம்பாநதிக்கரையில் வந்து ஒருவானரத்தைக்கண்டார். அந்த வானரம் நீர் யாரென்ன, தசரதராமன் தன்விருத்தாந்தத்தைச்சொல்லி, நீர்யாரென்றுகேட்க, வானரம் நான் சுக்ரீவன் மந்திரியாகிய அநுமான்; உமது நேசத்தைவிரும்பி உங்களை யவனிடம் அழைத்துக்கொண்டு போகவந்தேன். ஆகையால் நீங்கள் தயவுசெய்து வாருங்கள் என்றுசொல்ல, ஸ்ரீராமனும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சுக்ரீவனிடம்வந்து அக்கினிசாட்சியாக ஸ்நேகம் பண்ணிக்கொண்டு வாலியைச் சங்கரிப்பேனென்று பிரதிஞ்ஞைபண்ணினார். சுக்ரீவனும் சீதாதேவியைக்கொண்டுவந்து கொடுக்கிறேனென்று பிரதிஞ்ஞைபண்ணினான். இருவரும் ஒருவரையொருவர்நம்பி மிகுந்த சந்தோஷத்தோடுகூட ரிசியமூகபருவதத்தில் வசித்துக்கொண்டிருக்கையில், சுக்ரீவனுக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்படி துந்துபியின் எலும்பைத்தமது பாதத்தின் அங்குஷ்டத்தால் அநேக யோசனைதூரம் போய்விழும்படி யெற்றி, ஏழுமராமரங்களையுந்துளைக்க, அதுகண்ட வீரனாகிய சுக்ரீவன் சந்தோஷமடைந்து, அதிபராக்கிரமசாலியாகிய உம்மைச்சிநேகனாகப்பெற்றமையால் நான் இந்திராதி தேவர்களுக்கும் பயப்படமாட்டேன். இலங்கேசுவரனாகிய இராவணனைக்கொன்று உமக்குச் சீதையை மீட்டுக்கொடுக்கிறேன் என்றுசொல்லச், சுக்ரீவன் இலட்சுமணனோடுகூட வாலி அரசாண்டுவருகிற கிஷ்கிந்தை வந்துசேர்ந்தார். பிறகு சுக்ரீவன் வாலியைவெளியில் இழுக்க நினைத்துக்கர்ஜிக்க, அந்தக்கர்ஜனையைக்கேட்டுச் சகிக்காமல் வாலி அந்தப்புரம்விட்டு வெளியில் வந்து தம்பியோடு கைகலந்து முஷ்டியாலடிக்கச், சுக்ரீவன் பொறிகலங்கி அடி பொறுக்கமாட்டாமல் மஹா பலசாலியான ராமனிருக்குமிடம் வந்துவிழுந்தான். அப்பொழுது நீண்ட புஜங்களையுடைய ஸ்ரீராமர் சுக்ரீவன் கழுத்தில் ஒரு மாலையைக்கட்டி மறுபடியுஞ் சண்டைக் கனுப்பச், சுக்ரீவன் போய் வாலியைக் கர்ஜனையா லழைத்து, தொந்தயுத்தஞ் செய்கையில், ராமன் ஒரு பாணத்தால் வாலியைக் கொன்றார். உடனே சுக்ரீவன் கிஷ்கிந்தைபோய்ச் சேர்ந்து, வருஷாகாலம் நீங்கினபின் சீதாதேவியைத் தருவிக்கும்படி தனது வானரசேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு இராம இலட்சுமணர்களிருக்

னிடம் வந்துசேர்ந்து, சீதையைத்தேடும்பொருட்டு வானரர்களை நாலாபக்கங்களிலும் அனுப்பினான். வாயு புத்திரனாகிய அநுமான் இலங்கையில் சீதையைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து, அவள் கொடுத்த சூடாமணியைக் கொண்டுவந்து ஸ்ரீராமரிடங் கொடுக்க, அவர் துக்கமும் சந்தோஷமும் அடைந்து, சுக்ரீவன், தம்பி இலட்சுமணன், புத்திசாலியான அநுமான், ஜாம்புவன், நளன் முதலானவர்களோடு அபிஜித்து என்கிற சுப முகூர்த்தத்தில் பயணப்பட்டு, தேசங்களைக்கடந்து, மகேந்திரபர்வதம் வந்து, சக்கிரதீர்த்தம் போய்த் தங்கியிருந்தார். அவ்விடத்தில் இராவணனுடைய இளைய சகோதரனாகிய தர்மாத்மாவான விபீஷணன் நான்கு மந்திரிமார்களோடும் வருவது கண்டு, ஸ்ரீராமர் அவனுக்கு நல்வரவு கூறியழைக்கச், சுக்கிரீவன் அன்பனோ, பகைவனோவென்றையப் பட்டான். ஸ்ரீராமர் விபீஷணனிடத்திலதிக பழக்கமில்லாதிருந் தாலும் அவனுடைய செய்கைகளாலும், நடக்கைகளாலும் யோக்கிய னென்றறிந்து, அவனுக்குத் தகுந்த மரியாதை செய்து, இராட்சத இராஜ்யத்துக்குத் தலைவனாக முடிசூட்டிச், சுக்கிரீவனைப்போலத் தனக்குமுக்கிய மந்திரியாக்கி, சுக்கிரீவன் முதலானவர்களைப் பார்த்துக் காலோசிதமாகச் சில வசனங்களைச் சொல்லுகிறார்.

ஓ வீரர்களே! நமது சைனியமோ மிகவும் பெரிதாயிருக்கிறது. நீலவர்ணமாயும் அலைகளால் கொந்தளிக்கிறதாயும், துள்ளிக் குதிக்கின்ற மகரமத்ஸியங்களோடு கூடினதாயும், சங்குகள் முத்துச் சிப்பிகள் நிறைந்ததாயும், ஒரு பக்கத்தில் கொழுந்துவிட்டெரியும் வடவாக்கினியால் வியாபிக்கப்பட்டதாயும், ஒரு புறத்தில் மிகுந்த நுரைகள் பொருந்தியதாயும், அதிக பயங்கரமாயும், பலமான காற்றிலே யிழுக்கப்பட்ட நீலமேகங்களோடு கூடினதாயும், பிரளயகாலமேகத்தைப்போல பேரொலியிடுகிறதாயும், பலமானதாயும், காற்றினாலே பொங்குகிறதாயுமிருக்கிற இந்தச்சமுத்திரமோ தாண்டமுடியாததாயிருக்கிறது. நாமெப்படிச் சைனியங்களோடு இந்தக்கடலைக் கடந்து போவோம்? நூறுயோசனைதூரம் விசாலித்தகன்று மனதினாலேகூடச்சொல்ல முடியாததாயிருக்கிற இந்தச்சமுத்திரத்தைப் பராக்கிரமசாலிகளான வானரசைனியத்தோடு கூடத்தாண்டிப்போவதற்கென்ன உபாயம் உங்களுக்குத் தோன்றுகிறது? அடடா! எவ்வளவு விக்கினங்களிருக்கின்றன, எப்படிச்

சீதையைக்காணப்போகிறோம்? மஹாகஷ்டம் வந்துவிட்டதே! நாமும் நிர்க்கதியாயிருக்கிறோமே; ஏராளமான நீரையும் பெருங்காற்றையுமுடையதாயும் நிராதாரமாயுமிருக்கிற இந்தச்சமுத்திரத்தை வானரவீரர்கள் தாண்டிப்போகிறதற்கு என்ன உபாயஞ்செய்யலாம்? நாட்டிலேவந்து மனையாட்டியை யிழந்தோம்! தந்தையும் இறந்தார்! இவைகளைவிடச் சமுத்திரத்தைத் தாண்டவேண்டியதுக்கம் பெரிதாயிருக்கிறது. என்னஜலம்? என்ன கர்ஜனை! அது கெட்டது. அகஸ்திய மகாமுனிவர் நீ மஹா துஷ்டனான இராவணனைச் சங்கரித்துவிட்டுப் பாப நிவர்த்திக்காகக் கந்தமாதனம் வந்துசேருவாயென்று சொன்னாரே யது எப்படிப் பொய்யாகும் என்று சொல்லி முடித்தார். அது கேட்ட சுக்ரீவன் முதலானவர்கள் அஞ்சலி கூப்பிக்கொண்டு ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து, ஓடங்களாலும், தெப்பங்களாலும் கடலைக் கடப்போமென்று சொல்ல, விபீஷணன் ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து, ராகவா! இந்தச் சமுத்திரமானது உங்கள் முன்னோர்களாகிய சாகரர்களாலே தோண்டப்பட்டதாகையினால், அந்தக் குலத்திற் பிறந்த உம்முடைய காரியத்தை அது கட்டாயஞ் செய்து முடிக்கும்; ஆகையால் நீர் சமுத்திரத்தைச் சரணமடைவது நல்லது என்றுசொல்ல, இராமர் வானரவீரர்களைச் சமாதானஞ் செய்து, நூறுயோசனை விஸ்தாரமுள்ள பயங்கரமான இந்தச் சமுத்திரத்தைத் தோணிகளாலும், தெப்பங்களாலும் நாமெப்படித் தாண்டுகிறது; தாண்டுவோமென்றாலும் நமக்கு வேண்டிய தோணிகளோ கிடையாது; கப்பலோட்டிகள் போகக்கூடியதான இந்தக் கடலில் நம்மைப்போன்றவர்க ளெப்படிப்போகக்கூடும்? நமது சேனையோ விஸ்தாரமாயிருக்கிறது. இடையிலே சத்துருக்கள் வந்து கொன்றாலுங் கொல்வார்கள். ஆகையால் ஓடங்களையும், கப்பல்களையுங் கொண்டு கடலைத்தாண்டுகிற உபாயம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை; விபீஷணன் சொன்னவிதந்தான் எனக்குச் சம்மதமாயிருக்கிறது; எனக்கு வழிவிடும்படியாகச் சமுத்திரத்தைச் சரணமடைகிறேன். வழிவிடாமற்போனால், வாயுவைவிட வேகமும், அக்கினியைவிட உக்கிரமுமுடைய மஹாஸ்திரங்களினாலே அதைக் கொளுத்திவிடுகிறேன் என்றுசொல்லி, ஆசமனஞ்செய்து, இலட்சுமணரோடுகூடத் தர்ப்பசயனத்தில் சமுத்திரத்தைத் தியானித்துப் படுத்துக்கொண்டார்.

அவர் ஆதிசேஷனுடலைப்போலத் திரண்டுருண்டிருக்கிற தமது வலது கையைத் தலை அணையாகவைத்துக்கொண்டு, சமுத்திரக் கரையில் விரிக்கப்பட்ட தர்ப்பசயனத்தில் வேதிகையில் அக்கினி போல மூன்றுநாள் படுத்து நியமந்தப்பாமல் சமுத்திரோபாசனை செய்தும், மதங்கொண்ட சமுத்திரராஜன் வாராமையாலே, ஸ்ரீராமர் கோபத்தினாலே கண்கள் சிவந்து இலட்சுமணரைப் பார்த்து, இலட்சுமணா! இதோபார். எனது பாணங்களால் துண்டு துண்டுகளாகக் கண்டிக்கப்பட்ட மகரங்களாலே இந்தச் சமுத்திரத்தைச் சந்தேகமில்லாமல் தூர்த்துவிடுகிறேன்! சங்கு, சிப்பி மீன் மகரங்களாலே நிறைந்திருக்கிற இந்தக்கடலை அமோகமான பாணங்களைப் பிரயோகஞ் செய்து வற்ற அடித்துவிடுகிறேன்; நான் பொறுமையாயிருப்பதினாலே என்னைச் சக்தியில்லாதவனென்றெண்ணுகிறான்; சீ! இப்பேர்ப்பட்டவனிடத்தில் பொறுமை காட்டலாகாது; நல்ல வார்த்தையினாலிந்தச் சமுத்திரம் வசப்படுகிறதில்லை. அடே இலட்சுமணா! என் வில்லையும், பாம்புக்குச் சமானமான அம்புகளையும் கொண்டுவா, சமுத்திரத்தை வற்ற அடித்துவிடுகிறேன். வானரங்களிதன்மேலே தங்களுடைய காலால் நடந்து போகட்டும். மரியாதைகடந்த இந்தச் சமுத்திரத்துக்கு நாம் மரியாதை காட்டலாகாது. அநேக மாயிரமலைகளாலும், தானவர்களாலும், மகரங்களாலும், முதலைகளாலும் நிறைந்திருக்கிற இந்தச் சமுத்திரத்தையொரு நொடிக்குள்ளே கலங்க அடிக்கிறேன், என்று சொல்லிக் கோபத்தால் கண்கள் துடிக்க, திரிபுர சம்மாரஞ்செய்த ருத்திரனைப்போல உக்கிரங்கொண்டு, கையில் வில்லையெடுத்து, நாணேற்றி, உலகங்களெல்லாம் நடுங்கும்படி தீட்சணமான பாணங்களைப் பிரயோகித்தார். அந்தக் கொடிய பாணங்கள் பதினுத்திக்குகளினும் எரிந்துகொண்டு, கொழுத்ததானவர்கள் நிறைந்த சமுத்திரத்துள் புகவே, சமுத்திரராஜன் நடுநடுங்கிப் பயந்து பாதாளத்திலிருந்து அஞ்சலி கூப்பிக்கொண்டு வெளியிலே வந்து, கைவல்லியபதகாரணனான ராகவனைச் சரணமடைந்து, காதுக்கினிய சொற்களாலே ஸ்தோத்திரஞ்செய்யவாரம்பித்தான். ஏ! சீதாபதியான ராகவா! வணங்கினவர்களுக்குச் சுகத்தைக்கொடுக்கிற உனது திருவடிக்கு நமஸ்காரம், கௌதம பத்தினியாகிய அகலிகைக்குச் சாபவிமோச

னஞ் செய்தாயும், தேவகணங்களால் வந்தனஞ் செய்யப்பட்டது
மான உன்பாத தூளிக்கு நமஸ்காரம். தாடகையுடலைக்கிழித்தவரா
யும், இராட்சதக்கூட்டங்களை யொழித்தவராயும், விஸ்வாமித்திரரு
டைய யாகத்தையிரட்சித்தவராயும், ருத்திரனுடையவில்லையொடித்
தவராயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம. பக்தர்களுக்கு இஷ்டத்
தைக்கொடுக்கிறவரும், தேவர்கள் காரியத்துக்காக அவதரித்த
வருமான உமக்கு நமஸ்காரம். நாராயணராயும், ஆதியந்த மற்றவ
ராயும், சிவ சொரூபியாயும், அக்ஷரராயும், மோட்சத்தைத் தரு
பவராயுமிருக்கிற, இராமா! உம்மை நான் சரணமடைந்தேன்.
கருணைக்கடலே! யுமது கோபத்தையடக்கி யென் அபராதத்தைப்
பொறுத்துக்கொண்டு என்னைக் காத்தருளும் என்றுதுதித்து, இரா
கவா! பிரதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசமுதலான பூதங்களை
பிரமதேவன் யெந்தசுபாவத்தோடு ஆதியில் சிருஷ்டித்தானோ
அந்தச்சுபாவம் அவைகளுக்கு மாறாமலே யிருக்கிறது. அதுபோல
எனக்கு ஆதிகாலத்திலே யேற்பட்ட ஆழ்ந்திருத்தல் எனக்குச்
சுபாவம். மேடாகிற தன்மை விகாரத்தாலுண்டாகலாம. இது வாஸ்
தவந்தான். ஆனாலும் லோபத்தாலாவது, காமத்தாலாவது, பயத்
தாலாவது, இராகத்தாலாவது நான் என் சுபாவகுணத்தை
விடமுடியாது. ஆகையால் உமது சைனியம போகும் விஷயத்தில்
உமக்கு உதவி செய்கிறேன், என்று பிரார்த்தித்த சமுத்திரத்
தைப்பார்த்து ஸ்ரீராமர் நான் வானர சைனியங்களோடு இலங்கா
புரிக்குப் போகவேண்டும்; நீ வழிவிழிவிட்டே தீரவேண்டும்
என்று கட்டளையிட, சமுத்திரம் கெஞ்சி ஐயா! நான் சொல்
வதைக் கவனமாய்க் கேட்டுச் செய்யவேண்டியதைச் செய்யும்.
உமது சேனைகள் நடந்துபோவதற்கு உம்முடைய உத்தரவின்படி
நான் வழியிடங்கொடுத்தால் வில்வல்லமையுடைய மற்றவர்க
ளும் இப்படியே செய்வார்கள். ஆகையால் உமது சேனை போவ
தற்கு வேறு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். உம்முடைய
சைனியத்தில் நளன் என்றொரு வானரமிருக்கிறது. அது விசுவகர்
மாவென்கிற துவஷ்டாவின் புத்திரன். சிற்பவேலையிற் தேர்ந்த
வன். அவன் கையால் தொட்டுவைக்கும் புல்கல் கட்டை முதலிய
வற்றையெல்லாம் நான் சுமந்து கொண்டிருக்கிறேன். அவைகள்
உமக்குச் சேதுவாகும். அதன் வழியாய் இராவணனிருக்கிற இல

கைப்பட்டணத்துக்குப்போம், என்று சொல்லிக் கண்ணுக்கு மறை
ந்து விட்டவுடனே, ஸ்ரீராமன் நளனைப்பார்த்து, ஏ புத்திசாலியான
நளனே! நீ சக்தியுள்ளவனாகக் காணப்படுகிறபடியால் சமுத்திரத்
தில்சேது கட்டுபார்ப்போம் என்று சொன்னார். அது கேட்ட
நளனும், சுவாமீ! நான் விசுவகர்மாவின் ஔரஸபுத்திரன்; இந்த
ஆழமான சமுத்திரத்தில் நான் சேதுவை கட்டிமுடிக்கிறேன்.
என் தந்தையாகிய விசுவகர்மா மந்திரகிரியிலே என் தாயா
ரைப்பார்த்து உன் குமாரன் சிற்பத்தொழிலில் எனக்குச் சமான
மாயிருப்பானென்று வரங்கொடுத்திருக்கிற படியால் நான் என்
தந்தையைப்போலச் சமர்த்துள்ளவன். இப்பொழுதே வான
ரங்களெல்லாம் சேதுவைக் கட்ட யத்தனஞ் செய்யட்டுமென்று
சொன்னான். அப்பொழுது ஸ்ரீராமர் உத்தரவின்பேரில் பலமான
வானரங்களெல்லாம், மரங்களையும், கொடிகளையும், புற்களையும்,
மலைகளையும், கொடிமுடிகளையும், கருடனையும் வாயுவையும்போல
வேகமாய்க் கொண்டுவந்தார்கள். அவைகளைக்கொண்டு சமுத்திர
மத்தியில் பத்துயோசனை விசாலமும், நூறுயோசனை நீளமுமுள்ள
சேதுவைக்கட்டி முடித்தான். கேளுங்கள் முனீசுவரர்களே,
ஸ்ரீ ராமசந்திரன் விசுவகர்ம்மாவின் புத்திரனான நளனைக்கொ
ண்டு கட்டுவித்த இந்தச் சேதுவைப்பார்த்து பாபிகளெல்லாரும்
முக்தர்களாகிறார்கள். இந்தச்சேதுவில் ஸ்நானம் பண்ணுகிற
வர்களிடத்தில் ஸ்ரீபரமேசுவரன் எவ்வளவு திருப்தியோடிருப்
பாரோ அவ்வளவு திருப்தியாய் விரதம், தானம், ஓமம், தபசு
இவைகளைச் செய்கிறவர்களிடத்தில் இருக்கமாட்டார். சூரியப் பிர
காசத்துக் கொப்பான வேறு பிரகாசமில்லா திருப்பதுபோல
இந்தச் சேது ஸ்நானத்துக்குச் சமானமான ஸ்நானம் உலகத்
தில் கிடையாது. இராமன் இலங்கைக்குப்போக விரும்பி வானரங்
களைக்கொண்டு சேதுகட்ட ஆரம்பித்த இடமே சேது மூலமா
கும். இதுதானுலகத்தில் தர்ப்பசயனமென்று வழங்கி வரு
கிறது.

கேளுங்கள் முனீசுவரர்களே! இராமன் சேதுகட்டின விருத
்தாந்தத்தை உங்களுக்குச் சொல்லி முடித்தேன். அந்தச்சேதுவில் புண்
ணிய தீர்த்தங்கள் கோடி கோடியாக விருக்கின்றன. அவைகளின்
கணக்கையும், பெயரையும் சொல்ல ஆதிசேஷனாலும் முடியாது.

ஆகையால் அவைகளில் பிரதானமான இருபத்திநாலு தீர்த்தங்களை மட்டு முங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். சக்கிரதீர்த்தம், வேதாளவரத தீர்த்தம், பாபவிநாச தீர்த்தம். சீதா தீர்த்தம், மங்கள தீர்த்தம், அமிர்த வாபி. பிரமகுண்டம், அநுமத்குண்டம், அகஸ்திய தீர்த்தம், இராம தீர்த்தம், இலட்சுமண தீர்த்தம், ஜடா தீர்த்தம், இலட்சுமீ தீர்த்தம், அக்கினி தீர்த்தம். சூரியனுக்குப் பொற்கையளித்த சக்கிரதீர்த்தம், சிவ தீர்த்தம், சங்குதீர்த்தம், யமுனை தீர்த்தம், கங்கா தீர்த்தம், கயா தீர்த்தம், கோடி தீர்த்தம், சாத்தியாமிர்த தீர்த்தம். மானச தீர்த்தம், தநுக்கோடி தீர்த்தம், இவைகளே முக்கியமான தீர்த்தங்களாம். முனிவர்களே! சேது மத்தியிலுள்ள முக்கியமான இருபத்து நாலு தீர்த்தங்களின் பெய ரையு முங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். பாபத்தைப் போக்கிப் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கிற இந்த அத்தியாயத்தைப் பக்தியோடு படிப்போரும் கேட்போரும் இவ்வுலகத்தில் இஷ்டார்த்தசித்தியடைந்து பரத்தில் மோட்சத்தை யடைகிறார்கள்.

இரண்டாவது

அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது

தர்ம்ம புஷ்கரணிக்குச் சக்கிர தீர்த்தமென்று பெயர்வந்த சரித்திர முரைத்த

அத்தியாயம்.

சூதமுனிவரே! சேதுவிலிருக்கிறதாகச் சொன்ன இருபத்து நாலு தீர்த்தங்களுள் முதலாவது தீர்த்தத்துக்குச் சக்கிர தீர்த்தமென்று பெயர்வந்த காரணமென்ன? என்று சௌனகாதியர் கேட்கச் சூதர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கேளுங்கள் பிராமணோத்தமர்களே! நான் பிரதானமென்று சொன்ன இருபத்துநாலு தீர்த்தங்களில் முதலாவதாகச் சொன்ன தீர்த்தம் சர்வலோகப் பிரசித்தமானது.

அந்தத்தீர்த்தத்தை நினைப்பதினாலேயே மறுபிறப்புக்கிடையாது. ஒருதரம் ஸ்நானம் பண்ணுவதினாலும், வாயாலுச்சரிப்பதினாலும் இலட்ச ஜன்மங்களிற் செய்த பாபங்கள் நாசத்தையடைகின்றன. ரிஷீசுவரர்களே! இந்தத்தீர்த்தத்துக்கு ஒப்பாகவாவது உயர்வாகவாவது ஒரு தீர்த்தமுங்கிடையாது. இது நிச்சயம், கங்கை, சரஸ்வதி, ரேவை, பம்பை, கோதாவரி, காளிந்தி, நர்ம்மதை, மணிகர்ணிகை. காவேரி முதலாகப்பூமியிலுள்ள தீர்த்தங்களெல்லாமிந்தத்தீர்த்தத்தின் கோடியிலொரு பங்குக்கு மொப்பாகாது. கேளுங்கள் முனிவர்களே. இந்தத் தீர்த்தத்தைப் பௌராணிகோத்தமர்கள் தர்மதீர்த்தமென்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்குச் சக்கிரதீர்த்தமென்று பெயர் வந்தகாரணத்தையிப்பொழுது உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். சேதுமூலமென்கிற தர்ப்பசயனத்திலேயே மஹா பாதகநாசனமான இந்த சக்கிர தீர்த்தமிருக்கிறது. தெக்ஷிண சமுத்திரக்கரையில் ஆலாசிய க்ஷேத்திரத்துக்கு அதிக தூரமில்லாமலும், புல்லகிராமத்துக்கும் க்ஷீரசரசுக்கும் சமீபத்திலிருக்கிற தர்மபுஷ்கரணிக்கரையில் கிருபாமூர்த்தியும், சத்தியவந்தரும், அகப்புற இந்திரியங்களை யடக்கினவரும், சிற்றின்பத்தை வெறுத்தவரும், சீதோஷ்ண சுகதுக்கங்களை யொப்பக் கருதுகிறவரும், சகல ஜீவாத்மாக்களையும் தன்னுயிர்போல் பாவித்து இதஞ்செய்கிறவரும், விஷ்ணுபக்தருமான காலவரென்கிற ஒரு மஹா ரிஷியானவர் பதினாயிரம் வருஷம் தபசு பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். சில வருஷம் உதிர்ந்த சருகுகளை உண்டும், சில வருஷம் ஜலத்தை யருந்தியும், இன்னும் சில வருஷம் காற்றையுண்டும், இப்படியாக ஐயாயிரவருஷம் தேவர்களாலுஞ் செய்ய முடியாத கொடுந்தபசு செய்தார்; இன்னும் ஐயாயிரம் வருஷம், ஆகாரமில்லாமலும், வெளிச்சத்தைப் பாராமலும், மூச்சு விடாமலும், ஆகாரமில்லாமலும், வருஷா காலத்தில் வெளியில் நின்றுகொண்டும், பனிகாலத்தில் ஜலத்தில் முழுகியிருந்தும், வெயிற்காலத்தில் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து கொண்டும், அஷ்டாட்சரத்தை ஜபித்து நாராயணனைத்தியானித்துத் தபசு பண்ணிக்கொண்டிருந்

தார். இவ்விதம் பதினாயிரம் வருஷம் தபசுபண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் அவருடைய தபசுக்கு மனமகிழ்ந்து, பக்தர்களுக்கெளியவரான ஸ்ரீலெட்சுமீநாராயணர், சந்திரசாமரங்கள் வீச, ஹாரகேயூர, கடகமகுட கௌஸ்துவாதி ஆபரணங்கள் ஜொலிக்க, விஷ்வக்சேனர், சனந்தர் முதலான கிங்கரர்கள் சூழ்ந்துவர, நாரதர் முதலான முனிவர்கள் வீணை வேணு மிருதங்கமுதலிய வாத்தியங்களிலே யவர் புகழைப்பாடிவர, சனகாதி மஹாயோகிகள் இருப்பக்கத்திலும் சேவித்துவர, பொற்பிரம்பேந்திய அநேககட்டியக்காரர்கள் கட்டியங் கூறிவர, அரையில் பீதாம்பரம் பிரகாசிக்க, திருமார்பில் இலட்சுமி விளங்க, ஒருகை தாமரை மலரையசைத்துக்கொண்டிருக்க, மூவுலகையுமோகிக்கச் செய்யும் மந்தகாசம் இலங்க, நீலமேகத்தையொத்த தமது திருமேனியின் பிரகாசமானது பத்துத்திக்குகளிலும் பரவ, சங்கு சக்கர கதாதாரியாய், கோடி சூரியப்பிரகாசராய், மலர்ந்த தாமரை மலரின் இதழைப்போல அகன்று நீண்ட கண்களையுடையவராய்க், கருடாரூடராய் எதிரில் தோன்றினார் ஸ்ரீவத்ஸம் என்கிற மறுவானது பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற திருமார்பினையுடைய ஜகத்பதியான மஹா விஷ்ணுவைக்கண்டு காலவமுனிவர் மிகுந்த பக்தியோடுகூடத் துதிக்கத்தொடங்கினார்: "சங்கு சக்கரதரராயும், தேவாதிதேவராயும், நித்தியராயும், சுத்தராயும், சச்சிதாநந்த சொரூபியாயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம். பக்தருடைய துக்கத்தை நீக்குகிறவராயும், ஹவ்ய கவ்ய சொரூபியாயும், சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரமென்கிற முத்தொழிலையுஞ் செய்யும் மும்மூர்த்தி சொரூபராயும், வியாபகராயும், இலட்சுமிபதியாயும், பரபிரம சொரூபியாயும், சூரிய சந்திரர்களைக் கண்களாக வுடையவராயும், பிரம்மாதி தேவர்களால் வணங்கப்படுகிறவராயு மிருக்கிற உமக்கு வந்தனம், வந்தனம். நாமரூபஜாதி குண கர்மரஹிதராயும், ஒரு தோஷமுமில்லாதவராயும், சமஸ்த சம்சாரபாரத்தை நீக்குகிறவராயும், அசுரசங்காரியாயும், வேதாந்த வேத்தியராயும், வைகுண்டவாசியாயும், பிரமனுக்குத் தந்தையாயும், சத்துக்களின் பாபங்களையும், துக்கங்களையும் விலக்குகிறவராயும், அளவிடப்படாத பராக்கிரமத்தையுடையவராயும், வசுதேவ புத்திரராயும், சாரங்கமென்னும் தனுசையுடையவராயும், ஆதிசேஷனாகிய சயனத்தில் படுத்துக்கொண்டிருப்பவராயுமிருக்கிற இலட்சுமிபதியான உம

க்கு அடிக்கடி நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன்'' என்று காலவர் சந்தோஷமி மையாக ஸ்தோத்திரம் பண்ணினதைக்கேட்டு ஸ்ரீமந்நாராயணரானவர் பரமசந்தோஷமடைந்து காலவமுனிவரைத்தமது நான்கு கைகளாலும் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு மஹா சந்தோஷத்தோடு "காலவமுனிவரே, நீர் செய்த தவத்தாலும், ஸ்தோத்திரத்தாலும், நமஸ்காரத்தாலும், நான் திருப்தியடைந்து உமக்கு வரங்கொடுக்க வந்திருக்கிறேன் வேண்டிய வரங்களைக்கேட்டுக் கொள்ளும்.'' என்று சொல்லக் காலவர் "நாராயணா! ராமநாதா! பீதாம்பரதரா! ஜகன்மயா! ஜனார்த்தனா! ஜகத்வியாபகா! கோவிந்தா! நரகாந்தகா! உம்மைத் தரிசித்தமாத்திரத்திலேயே நான் கிருதார்த்தனாய் எல்லாருக்கு மேலானவனாய் விட்டேன். பாபிகளுக்கெட்டாதவராயும், பிரமன், ருத்திரன், வேதங்களாலறியப்படாதவராயும், யோகிகள், கர்ம்மடாள் முதலானவர்களாற் காணப்படாதவராயும், நினைத்தமாத்திரத்தில் மஹா பாபிகளுக்கு முத்தியையளிக்கிற பரமாத்மாவான உம்மைத் தரிசிப்பதைவிட வேறு வரமெனக்கென்ன வேண்டும்? உமது பாதாரவிந்தத்தில் அசைவற்ற பக்தி ஒன்றே வேண்டும்'' என்று பிரார்த்திக்கப், பகவானும் "அப்படியே நிராசையான திடபக்தியுண்டாகக்கடவது. மேலும் என்னையே நம்பி, என்னையே தியானம் பண்ணிக்கொண்டு, என்னாராதனையத்தையே செய்துகொண்டு இந்த ஆச்சிரமத்தில் வாசம்பண்ணிக்கொண்டிரும்; இந்தப் பிராரப்த சரீரமுடிவில் என் சாரூபத்தை யடைவீர். இந்தத் தாம புஷ்கரணியானது பாபத்தை யொழித்துப் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கத்தக்கது. இதன் கரையில்செய்யப்படுகிற தபசு சித்திபெறக்கூடியது.

பூர்வகாலத்தில் தருமதேவதை யிவ்விடத்தில் வந்து மஹா தேவனைக் குறித்துத் தபசு செய்கையில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறதற்காக இந்தத் தீர்த்தத்தை யுண்டாக்கிற்று. அதனாலிதற்குத் தரும தீர்த்தமென்று பேராயிற்று. கேளுங்காலவரே! நீரெப்படி யென்னைக் குறித்துத் தபசு செய்தீரோ அதுபோலவே தருமதேவதை சூலபாணியாகிய மஹேசுவரனைக் குறித்துத் தபசுபண்ண, அந்தத்தபசினால் திருப்தியடைந்த மஹாதேவன் தமது காந்தியாற் பத்துத் திக்குகளையும் விளங்கச் செய்துகொண்டு பிரத்தியட்சமாக வந்தார். கிருபாநிதியான பரமசிவன் பிரத்தியட்சமானதைக்

...ண்ட தருமதேவதை அவரை ஸ்தோத்திரம்பண்ண வாரம்பித்தது.
'ஐச்வரராயும், ஈசானராயும், பிரணவசொரூபியாயும், சகலதேவதா
சொரூபியாயும், ஆதியந்த மத்தியம் அற்றவராயும், ஊர்த்துவரேத
ராயும், விரூபாட்சராயும், விசுவரூபராயும், சமஸ்த ஜகதாதாரரா
யும், அநந்தராயும், அஜராயும், அவ்யயராயுமிருக்கிற உம்மை நமஸ்
கரிக்கிறேன். வாக்குப்புஷ்டி முதலான பித்துவரைப் புஷ்டிக
ளைக் கொடுக்கிறவரென்று யோகிகளால் சொல்லப்படுகிற உம்மை
நமஸ்கரிக்கிறேன். லோகங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியாயும், வஞ்
சிக்கிறவராயும், எங்கும் வியாபகராயும், நீலகண்டராயும், பிரமா
முதலாக ஸ்தாவரங்களீறாயுள்ள பசுக்களுக்கெல்லாம் பதியாயும்,
கல்மஷத்தை நாசம் பண்ணுகிறவராயும், மேகரூபமாய்ச் சதா
மழை பொழிகிறவராயும், உலக முடிவு காலத்தில் எல்லாரையும்
அழச்செய்கிற ருத்திரராயும், துஷ்ட நோய்களை நீக்குகிற கத்ருத்தி
ரராயும், சிறந்த ஞானசொரூபராயும், பிநாகமென்கிற வில்லையும்,
சூலத்தையும் கைக்கொண்டவராயும், சிற்சொரூபராயும், பரி
பூரண குணமுடையவர்களுக்கெல்லாம தலைவராயும், ஐந்து முகங்
களுடையவராயும், சரீரங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியாயிருந்தாட்டு
விக்கிறவராயும் இருக்கிற உமக்கு வந்தனம், வந்தனம்.' என்றிவ்வி
தமாகத் தருமதேவதை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினதைக்கேட்டு
லோகங்களுக்கெல்லாம் சுகத்தைக்கொடுக்கிற சங்கரன் மிக
சந்தோஷமடைந்து 'தருமதேவதையே! நீ செய்த ஸ்துதிக
ளால் நான் திருப்தியடைந்துவிட்டேன்; உனக்கு வேண்டி
யதைக்கேள்' என்று சொல்லத் தருமதேவதை 'பார்வதிநாதா!
நான் உமக்கு வாகனமாகவேண்டும்; அதனால் நான் கிருதார்த்த
னாய்விடுவேன். இந்த வரந்தான் எனக்குவேண்டும்' என்று கேட்
டுக்கொண்டது. ஈசன் 'உலகங்களாலெப்பொழுதும் பூசிக்கப்பட்ட
தருமதேவதையே, நீ யெனக்கு வாகனமாகக்கடவாய்; என்னைச்
சுமக்கத் தக்கசக்தியும் உனக்கு உண்டாகட்டும்; உன்னைச்சேவிக்கிற
வர்களுக்கு என்னிடம் எப்பொழுதும் பக்தியுண்டாகும்; இதில்
சந்தேகமேகிடையாது'' என்று சொல்லத் தருமதேவதையும் அது
முதலாக ரிஷபரூபமாய்ப் பரமசிவனுக்கு வாகனமாயிற்று. கேளுங்
கலைவரே! மஹாதேவன் அந்த ரிஷபவாகனத்தி லேறிக்கொண்டு,
அதைப்பார்த்து 'தட்சிண சமுத்திரக்கரையில் நீ உண்டாக்கின

இந்தத்தீர்த்தத்துக்குத தர்மபுஷ்கரணியென்று உலகத்தில் பெயர் வழங்கும். இதன் கரையில் செய்யப்படுகிற ஜப ஹோமம் தான வேதாத்தியயன முதலியவையெல்லாம் அனந்த பலனைக்கொடுப்பதாகும்; இதில் சந்தேகப்படவேண்டாம்.' என்று வரங்கொடுத்துக் கைலாசம்போய்ச் சேர்ந்தார். ஆகையால் காலவமுனிவரே! இந்தத் தருமதீர்த்தக்கரையில் 'உமது சூர்ம சரீரம் விடுபடுகிறவரைக்கும் தபசு பண்ணிக்கொண்டிரும். உமக்கு ஏதாவது பயமுண்டானால் அப்பொழுது உடனே யென் சக்கிராயுதத்தையனுப்பி பயத்தை நீக்கி யிரட்சிக்கிறேன். ஏகாந்தத்தில் என்னை யடைவீர்'' என்று சொல்லிப் பகவான் அந்தர்த்தானமாயினர்.

ரேஷுங்கள் முனிவர்களே! இப்படி மஹாவிஷ்ணுமறைந்த பின் காலவமுனிவர் அந்தத் தீர்த்தக்கரையில் மஹாவிஷ்ணுவைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு, திரிகாலங்களிலும் சாளக்கிராமத்தில் விஷ்ணுவை யாராதனை பண்ணி, விரக்தராய், இந்திரிய நிக்கிரகஞ் செய்து தபசு செய்துகொண்டிருந்தார். இப்படியிருக்க ஒரு காலத்தில் மாக மாசம சுக்கிலபட்ச ஏகாதசியில் உபவாசம்பண்ணி இராத்திரி கண் விழித்துக்கொண்டு விஷ்ணுவாராதனை பண்ணி விடிந்தவுடனே துவாதசியில் தர்ம புஷ்கரணியில் ஸ்நானஞ்செய்து, சந்தியாவந்தனாதி நித்திய கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு, துளசி முதலான புஷ்பங்களை யெடுத்துக்கொண்டு, விஷ்ணு பூஜை செய்து ஸ்தோததிரம பண்ண ஆரம்பித்தார். ''ஸஹஸ்ரசீரிஷராயும், மற்சியம், கூர்மம், வராகம, நரசிங்கம், வாமனம், பரசுராமர், தசரதராமர், பலபத்திரராமர், கிருஷ்ணர், கற்கியென்ற தசாவதாரஞ் செய்த உமக்கு நமஸ்காரம். வசுதேவ புத்திரராயும், ஆதாரமற்றவராயிருந்தாலும சர்வ பூதங்களுக் காதாரமாயும், பக்தர்களுடைய துக்கங்களை நீக்குகிறவராயும், சர்வஜ்ஞராயும், சர்வகர்த்தராயும், சச்சிதானந்த சொரூபராயும், அறியப்படாதவராயும், இத்தன்மை யுள்ளவரென்று குறிக்கப்படாதவராயும், ஜனார்த்தனராயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம்.'' என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணித் தியானம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். இந்தச்சமயத்திலொரு துஷ்டனான ராட்சதன் பசியால் வருந்தி வேகமாயோடிவந்து காலவரைப்பிடித்துத்தின்ன யத்தனம் செய்தபோது, காலவர் ''நாராயணா, சக்கிரபாணி, கிருபா சமுத்திரமே, சரணமடைந்தவர்களுக்கு அபயமளிப்பவரே!'' என்

னைக்காப்பாற்றும், காப்பாற்றும். பரமேசா, பரமானந்தனே, சத்ருக் கபாலகா; கருணைக்கடலே, இராட்சதனிடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண் டு என்னைக் காத்தருளும். இலட்சுமிநாயகனே, வைகுண்டா, கரு டத்துவஜா, விஷ்ணுவே, ஹரியே! அரக்கனால் பிடிக்கப்பட்ட என்னை முதலைவாயிலகப்பட்ட கஜேந்திரனைக் காப்பாற்றினதுபோலக் காப் பாற்றியருளும். தாமோதரா, ஜகந்நாதா, ஹிரணியாசுரமர்த்தனா! பிரகலாதனைக் காத்ததுபோலஎன்னையுங்காத்தருளவேண்டும்" என்று வாய்விட்டலற, விஷ்ணு தன்பக்தராகிய காலவருடைய பயகாரணத் தையறிந்து, அவரை காத்தருளும் நிமித்தம் அநந்த சூரியாக்கினி களுக்குச் சமானமாய் விளங்கும் மஹாராட்சச வைரியாகிய சக்கிரா யுதத்தை யனுப்பினர். அது, நெருப்புஜ்வாலைகளை வீசிக்கொண்டு பேரிரைச்சலிட்டு, அதிக வேகமாய்த் தர்ம புஷ்கரணியை நோக்கி வருவதைக்கண்டு அரக்கன் ஓட்டம்பிடித்தான். சக்கிராயுதம் அவ னைத்துரத்திப் பிடித்து அவன் தலையை யறுத்துவிட்டது. இப்படி அரக்கன் படவே காலவர் சந்தோஷத்தை யடைந்து சுதரிசனாழ் வாரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்யத்தொடங்கினர். "ஜகத்தைக்காக்கும் விஷயத்தில் தீக்ஷைகொண்டு, நாராயணனுடைய கரகமலங்களுக்கு அலங்காரமாய் விளங்குகிற சக்கிராயுதமே! உமக்கு நமஸ்காரம். இராட்சதர்களை யுத்தத்தில் வெல்லவல்லவராயும், பேரொளியுடை யவராயும், பக்தர்களுடைய துக்கத்தை நீக்கும் சுபாவமுள்ளவரா யுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம். பயத்தினால் நடுங்கிக்கொண்டிருக் கிற என்னைச் சகல பாபங்களினின்றும் விடுவித்து, முத்தியைவிரும் புகிறவர்க்குச் சுபத்தை யருளும்பொருட்டு இந்தத் தருமதீர்த்தத்தி லெப்பொழுதும பிரசன்னராயிருந்தருளும்" என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணச், சக்கிராயுதம் காலவரிடத்தில் நேசமுடையதாய் "காலவ முனிவரே! உத்தமமாயும், புண்ணியமாயுமிருக்கிற இந்தத் தருமதீர்த் தத்தில் லோகங்களுக்கு இதஞ்செய்யும்பொருட்டுச் சதாவாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன். நீர் விஷ்ணுபக்தராகையால் கொ டிய அரக்கனால் நீர் துன்பப்படுவதையறிந்து, மஹாவிஷ்ணுவான வர் என்னையனுப்ப நான் அதிவேகமாய்வந்து அந்த இராட்சத அதமனைச் சங்கரித்து உம்மை விடுவித்தேன். நீர் கேட்டுக்கொ ண்டபடி நானிந்தத் தரும தீர்த்தத்தில் வாசம் பண்ணிக்கொண்டு வருகிறேன்; அதனால் உமக்காவது மற்றவர்களுக்காவது இராட்

சந்ததிகள் துன்பம் வாராது. சமஸ்த பாபங்களையு நிர்மூலஞ்செய்கிற இந்தத் தருமதீர்த்தத்தை முன் காலத்தில் தருமதேவதையுண்டாக்கிற்று. இது தேவீ பட்டணம் வரையில் பரவியிருக்கிறது. இந்தத் தருமதீர்த்தம் முழுவதிலும் நான் வாசம் பண்ணப்போகிறபடியால் இதற்குச் சக்கிரதீர்த்தமென்கிற பேர்வரும். இந்தச் சக்கிர தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் தன்னுடைய புத்திர பௌத்திரர்களோடும் மற்றுமுள்ள வம்சஸ்தர்களோடும் பாபங்களையெல்லாமுதறிவிட்டு அந்தத்தில் பரமமான விஷ்ணுபதத்தை யடைவான். கேளும் காலவரே! பிதுர்க்களை யுத்தேசித்து இந்தத் தீர்த்தக் கரையில பிண்டமிடுகிறவன் சொர்க்கம்போவான்; அவனுடைய பிதுர்க்களும் திருப்தியடைவார்கள்" என்று சொல்லிவிட்டுக் காலவரும் மற்றவர்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே தரும தீர்த்தத்தில் புகுந்து மறைநதுபோயிற்று.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! அதுமுதலாகத் தருமதீர்த்தத்துக்குச் சக்கரதீர்த்தமென்று பேர். இநதத்தீர்த்தத்துக்கு சமானமான தீர்த்தம் இருந்ததுமில்லை; இருக்கபபோகிறதுமில்லை. இதில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்கள் மோட்சம் அடைவார்களென்பதி லாக்ஷேபணை கிடையாது. இந்த அத்தியாயத்தைப பக்தியோடு படிப்போருக்கும் கேட்போருக்கும் சக்கிரதீர்த்த ஸ்நானபலனுண்டாய் இக லோக பரலோக சுகங்களுமுண்டாம். தரும "தீர்த்தத்தையும், உக்கிரமான தபசு பண்ணின காலவரையும், இராட்சத சங்காரஞ் செய்த சக்கிராயுதத்தையும், ஒருதரமாவது தியானிக்கிறவன் பாபங்களை அடையவேமாட்டான்.

மூன்றாவது
அத்தியாயம்
முற்றுப் பெற்றது.

நாலாவது.

காலவ சத்துருவான ராக்ஷதனுடைய வரலாறு கூறிய அத்தியாயம்.

ஐயா! சூதமுனிவரே! தாங்கள் புராணஞ்சொல்லத் தெரிந்தவருள் சிறந்தவரன்றோ? ஆகையால் விஷ்ணுபக்தியில் சிறந்த மஹாத்மாவான காலவ மஹாரிஷியைத் துன்பப்படுத்தின இராட்சதன் வரலாற்றை யெங்களுக்கு விவரமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கச் சூதர் சொல்கிறார்.

வாரீர் பிராமணர்களே! அந்த அரக்கன் முனீசுவரர்கள் சாபத்தினாலே இராட்சதனான சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஆதரவுடனே கேளுங்கள். பூர்வகாலத்தில் கைலாசகிரிக்கு ஒப்பானதும பரமேசுவரனுக்குப் பிரியமுள்ளதுமான ஆலாசியமென்கிற மதுரையில் வசிஷ்டர் முதலாக இருபத்தினாலாயிரம் முனிவர்களிருந்தார்கள். அவர்களெல்லாரும் சர்வாங்கமும் விபூதியை உத்தூளனஞ் செய்துகொண்டு, நெற்றியில் திரிபுண்டரமாக வணிந்து, ருத்திராட்சமாலை பூண்டு, பஞ்சாட்சரஜபம் பண்ணிப், பிரமவிசாரஞ் செய்துகொண்டு, ஆலாசியத்தில் விளங்குகிற சந்திரனையணிந்த உமாபதியான சுந்தரேசுவரரை முக்திபெறும் பொருட்டுப் பக்தியுடனே யாராதித்து வந்தார்கள். சிவபக்தர்களான புகழ்ச்சிறந்த இவர்கள் அங்கே பக்திசெய்து வருங்காலத்தில், ஒருநாள் சிற்றின்பத்தில் மூழ்கிக்கிடந்த விசுவாவசு வென்ற கந்தர்வன் புத்திரனாகிய துர்த்தமன் என்கிற ஒரு பலமுடைய கந்தர்வன் ஒருவன் நிர்வாணமாயிருந்த அநேகமான கந்தர்வ கன்னிகைகளோடு தானும் நிர்வாணியாயிருந்து, சுந்தரேசுவரர் சந்நிதியிலிருக்கிற புஷ்கரணியில் ஜலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருந்தான். அந்தருணத்தில், வசிஷ்டர்முதலான ரிஷிகள் மாத்தியாந்கிகம் முடிக்கக்கருதிக், கோவிலிலிருந்தது புஷ்கரணிக்கு வந்தார்கள். அந்த ரிஷிகளைக்கண்டு நிர்வாணிகளான கந்தர்வ கன்னிகைகள், திடுக்கிட்டு வெட்கி வஸ்திரங்களால் தங்கள் மானத்தை மூடிக்கொள்ள, நெஞ்சுத்துணிவுள்ள துர்த்தமன் மாத்திரம் வஸ்திர

மில்லாமலே நின்றான். அதுகண்ட வசிஷ்டர் மிகக் கோபங்கொண்டு, நாணமற்ற நக்நர்களைப்பார்த்து, "அடா துர்த்தமா! நீ பெண்களைக் கண்டபின்பாவது வெட்கமடைந்து வஸ்திரத்தால் மானத்தை மறைத்துக்கொள்ளாதிருந்தபடியால் இராட்சதனாக ஜனிக்கக் கடவாய்" என்று சபித்து, அவன் பத்தினிகளைப்பார்த்து "பெண்களே! நீங்கள் எங்களைக் கண்டவுடனே நாணி வஸ்திரமுடுத்துக் கொண்டமையால் உங்களைச் சபிக்காமல்விட்டேன். நீங்கள் சொர்க்கலோகம்போய்ச் சேரலாம்" என்று செலவுகொடுக்க, அப்பொழுது அந்தப்பெண்கள் முனிவர்களாற் சூழப்பட்ட வசிஷ்டரைப் பக்தியுடன் வணங்கி "சுவாமீ பிரமகுமாரா! மஹாதபாவா! சகல தர்மங்களையுமுணர்ந்த கருணைக் கடலாகிய தாங்கள் எங்கள்பேரில் கோபங்கொள்ளலாகாது: கணவன் தானே பெண்களுக்குச் சிறந்த ஆபரணம்; கணவனில்லாத பெண்டிர்களுக்கு நாலு புத்திரர்களிருந்தாலும் விதவையென்கிற பெயர் வந்துவிடுகிறதே; அது மரணத்துக்குச் சமானந்தானே; ஆகையால் எங்கள் கணவன்பேரில் கருணைகூர்ந்து தமது சிட்னை துர்த்தமனை மன்னிக்கவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். வசிஷ்டர் கோபந்தணிந்து, பிரசன்னராகி, "அழகிய புருவங்களையுடைய பெண்களே! நான் சொன்னவார்த்தை பொய்போகாது. ஆனால் உங்களுக்கொரு உபாயஞ் சொல்கிறேன்: இவன் பதினாறு வருஷம் இராட்சதனாகவிருந்து சாபத்தை அநுபவித்தே தீரவேண்டும். பதினாறும் ஆண்டின்முடிவில் உங்கள் பதியான துர்த்தமன் இராட்சதரூபத்தோடு எதிர்ச்சையாய்ச் சக்கிரதீர்த்தம போய்ச்சேர்ந்து, அதன் கரையிலிருக்கும் காலவரிஷி என்னுமொரு விஷ்ணுபக்தனை பட்சிக்க விரும்பித்துரத்துவான். அப்பொழுது, மஹாயோகியான காலவரைக்காக்கும் பொருட்டு நாராயணர் தமது சக்கிரத்தையனுப்புவார். அந்தச்சக்கிரமிவன் சிரசை அறுத்துத்தள்ளப்போகிறது. உடனே துர்த்தமன் இராட்சத சொரூபம் நீங்கித் தன் சுயரூபமடைந்து, திவ்யசரீரத்தோடு சொர்க்கம்வந்து உங்களுக்கு மறுபடியும் கணவனாகி, ஆனந்தமனித்து வாழ்ந்திருப்பான்" என்று, அவர்களுக்குத் தேறுதல் சொல்லிவிட்டுத் தமதாசிரமம்போய்ச் சேர்ந்தார். அப்பொழுது பெண்களெல்லாரும் தங்கள் கணவனைக் கட்டியணைத்துக்கொண்டு, துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினவர்க

ளவும் வாய்விட்டுக் கதறியழுதார்கள். அப்படி யழுதுகொண்டி ருக்கும்பொழுதே துர்த்தமனுக்குத் தெற்றுப்பல்லும், செம்பட்டை மயிரும், பிரமாண்டசரீரமும், செவ்வந்த மீசையும் உள்ள இராட் சத சொரூபம் வரக்கண்டு, அப்பெண்கள் பயந்து கலங்கித் தங் களிருப்பிடமான சொர்க்கம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இராட்சத னான துர்த்தமனும், பார்த்தவர்கள் நடுங்கும்படியான பெரிய சரீ ரமுடையவனுய்க் கைபிசைப்பட்ட பிராணிகளை யடித்துத் தின்று கொண்டு, நாநாதேசங்களையும், வனங்களையும் காற்றுப்போலச் சுற்றித் திரிந்துகொண்டிருந்தான். இப்படிச் சஞ்சரிக்கையில் பதினறு வருஷங்களுமுடிய, அவ்வருஷக்கடைசியில் எதிர்ச்சை யாகச் சக்கிரதீர்த்தம் வந்து, அத்தீர்த்தக்கரையில் வசித்துக்கொ ண்டிருந்த காலவமுனிவரைத்தின்ன எண்ணங்கொண்டு, வாயு வேக மனோவேகமாக நடந்து துரத்தினன். அப்பொழுது காலவர் ஸ்ரீமந் நாராயணரைத்துதிக்க, நாராயணமூர்த்தி அரக்கனல் பிடிக்கப்பட்ட முனிவரைக் காக்கும பொருட்டுத் தமது சக்கர த்தை அனுப்பினர். அது வந்து இராட்சதன் தலையை அறுத்துத் தள்ளிற்று. உடனே கோரரூபம்போய்த் திவ்யசரீரம் பெற்றுப் புஷ்பமாரி பொழிய விமானத்தின்மேலேறி, அஞ்சலிகூப்பிச் சக்கி ரத்தை வணங்கி இன்பமான சிறந்தவசனங்களாலே, "திருமால் கரத்துக் காபரணமாயும், இராட்சதர்களைச் சங்கரிப்பவரும், ஆயி ரம் சூரியனுக்கொப்பாகப் பிரகாசிக்கின்றவருமான உமக்கு நமஸ் காரம். திருமாலுக்குப் பிரியமான சக்கிராழ்வாரே! உமது கருணைத் துளியால் நான் இராட்சத சொரூபம் நீங்கிச் சுயமான திவ்ய ரூபம் அடைந்தேன். என் பெண்டிர்களெல்லாரும் என்னைப் பிரிந் திருப்பதினல் மனம் மெலிந்து வருந்திக்கொண்டிருப்பார்கள். ஆகையால் சொர்க்கத்துக்குப் போகும்படி விடை தந்தருளவேண் டும்; நான் சாகுமட்டும் உம்மை மறவாமல் தியானித்துக்கொண்டி ருப்பேன்; என்மேற் கிருபைகூர்ந்தருளும்" என்று பக்தியுடன் துதி த்தான். சக்கிராழ்வாரும் அவனைப்பார்த்து "ஐயா! நல்லது; அப் படியேயாகட்டும், போய்வாரும்" என்று செலவு கொடுத்தனுப்பிய பின், துர்த்தமன் காலவரிஷியை வணங்கி அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சொர்க்கலோகம்போய்ச் சேர்ந்தான். காலவமுனி "விஷ் ணுவினுடைய உத்தம ஆயுதமாகிய சக்கிராழ்வாரே! பெரிய அரக்

கரனைச் சங்கரித்த உமக்கு நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன். தேவிபட்டணம் வரையில் விசாலித்தகன்றிருக்கிற சகல பாபாபசமனமான உத்தம தர்மதீர்த்தத்தில் நீரெப்பொழுதும் வாசம் பண்ணிக்கொண்டு, இதில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்களுடைய பாபங்களை நீக்கி அவர்கள் சாசுவிதமான முத்தியை அடையும்படி செய்யத் திருவுளம் பற்றியருளவேண்டும். அன்றியும் இந்தத் தீர்த்தத்துக்குச் சக்கிரதீர்த்தமென்று பெயர் வழங்கச்செய்து, இங்குள்ள முனிவர்களுக்குப் பூதபிரேதபிசாசங்களாலுண்டாகும் அச்சத்தைப் போக்கியருளவேண்டும்" என்று வணங்க, சக்கிராயுதம் அவ்வகளெல்லாம் அப்படியே நடக்கக்கடவதென்று வரமளித்து, அந்தத் தீர்த்தத்துக்குள் மறைந்தது.

கேளுங்கள் பிராமணோத்தமர்களே! நீங்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி, இராட்சதனுற்பத்தியையும், கேட்டவர்களுடைய பாபங்களை நிவர்த்தி செய்கின்ற சக்கிரதீர்த்தமகிமையு முங்களுக்குச் சொன்னேன் என்று சூதர்சொல்ல, ரிஷீசுவரர்கள், மஹா பிராஞ்ஞரும், பௌராணிகோத்தமரும், வியாசர் சிஷருமான சூதமுனிவரே! தர்ப்பசயனம்முதல் தேவிபட்டணம் வரையில் பரவி விசாலித்திருந்த சக்கிர தீர்த்தமானது இப்பொழுது மத்தியில் அறியப்படாமலிருப்பதற்குக் காரணமென்ன? இந்தப்பெரிய சந்தேகத்தைத் தீர்த்தருளவேண்டுமென்று கேட்கச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

பூர்வகாலத்தில் மலைகளுக்கெல்லாஞ் சிறகு முளைத்திருந்தபடியினால், அவைகள் தங்களடிவாரத்திலிருந்த குன்றுகளோடும், ஆகாயத்தில் அதிக வேகமாய்ப் பறந்து தங்களுக்கு இஷ்டமான நாடுநகரங்கள், கிராமங்கள், வனங்கள், இவைகளின்பேரி லுட்காருவதினால், அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள ஜீவஜந்துக்களும், மரம், செடி, கொடிமுதலானவைகளும், பிராமணர் முதலான ஜாதியார்களும், பாரம் பொறுக்கமாட்டாமல் மண்ணோடு மண்ணாய்மடிய, யாகமுதலான வைதிககர்மங்களெல்லாம் நசிக்கத், தேவர்கள் அன்னாகாரமில்லாமல் தவிக்க, இந்திரன் மிகச்சினந்து வச்சிராயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, அதிக வேகமாய்ப் புறப்பட்டுப்போய்ப் பருவதங்களைத் துரத்தி யவைகளின் சிறகுகளைத் துணித்துச் சின்னபின்னப்படுத்தினபோது, மலைகளெல்லாம் நிர்க்கதியாய்ப் பயமடைந்து சமுத்திரத்தில் விழுந்து மறைந்துகொண்டன.

அப்பொழுது சிலைகளிற் சக்கிரதீர்த்தமென்றும் "சமுத்திர மென்று நினைத்து அதில் வந்துவிழுந்தன." ஆகையால் சக்கிர தீர்த்தம் மத்தியில் மறைபட்டுக் காணப்படுகிறது யார்செய்த புண் ணியத்தினலோ, சக்கிரதீர்த்தத்தி னிருபுறத்திலும் பெரிய மலை கள் விழவில்லை. அதனாலேதான் தர்ப்பசயனத்திலும், தேவிபட்ட ணத்திலும் அத்தீர்த்தம் இரண்டுபட்டதுபோலக் காணப்படுகிறது. இந்தக்காரணத்தினலே தான் சக்கிரதீர்த்தத்தின் மத்தியபாகம் ஜனங் ளுக்குத் தோன்றாமலிருக்கிறது. கேட்டீர்களோ முனிவர்களே, உங்கள் சந்தேகத்துக்குச் சமாதானஞ் சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்போரும், கேட்போரும் புத்திர பௌத் திர களத்திராதிகளுடன் சகலபோகங்களையும் அநுபவித்து அந் தத்தில் முத்தியை அடைவார்களென்பதிற் சந்தேகமேயில்லை.

நாலாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஐந்தாவது

சக்கிரதீர்த்தத்தில்

அலம்புசை விதூமன் இவர்கள் சாப விமோசனம் அடைந்தது கூறிய

அத்தியாயம்.

முனீசுவரர்களே, கேளுங்கள். பாவநிவர்த்தகமாயும் புண்ணி யப்பிரதமாயு மிருக்கிற சக்கிரதீர்த்தமகிமையை உங்களுக்குச் சொன்னேன். இன்னமும் அத்தீர்த்தத்தின் அற்புதமான ஒரு விசேஷஞ்சொல்லுகிறேன் பூர்வகாலத்தில் விதூமன் என்கிற ஒரு வசுவும், அலம்புசை என்கிற ஒரு அப்ஸரஸ்திரீயும், பிரமதே வனுடைய கொடியசாபத்தினலே மானிட ஜன்மமெடுத்துப், புண் ணியமான இந்தச் சக்கிரதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி அந்தச் சாபத்தினின்றும் விடுபட்டார்கள் என்று சூதர்சொல்ல, மஹரிஷி ரணியவர்களெல்லாம், ஐயா ! நிகரில்லாத பௌராணிகரான சூதமுனி வரே ! நீர் பிரஸ்ஞாராயும், வியாசசிஷ்யராயுமிருப்பதால் உமக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமிராது. ஆகையால் பிரமதேவன் விதூமனை

யும், அலம்புசையையும், எந்த அபராதத்துக்காகச் சபித்தார்? அவர்கள் யாரிடத்தில் பிறந்தார்கள்? அவர்களுக்கெப்படிச் சாப விமோசனமாயிற்று? இவைகளைக்கேட்க ஆவலாயிருக்கிற எங்களுக்குச் சவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கச், சூதர் சொல்லுகிறார்.

ஒரு காலத்தில் பெருமைதங்கினவராயும், சுயம்புவாயுமிருக்கிற பிரமதேவர் சத்தியலோகத்தில் தேவதாசிகளின் நாட்டியத்தைப் பார்த்து ஆனந்திக்க விரும்பிக் கானஸமாஜ மொன்று ஏற்படுத்திச் சரஸ்வதி, சாவித்திரி யென்கிற இரண்டு தேவிமார்களிரு புறத்திலும் விளங்கச, சிரஞ்சீவியான ஸனகர், மெய்ஞ்ஞானியான சனற்குமாரர், மஹாத்மாவான நாரதர், இன்னமற்றுமுள்ள ரிஷீசுவரர்களெதிரில் வீற்றிருக்க, அநேகபாயிரம் தேவர்களோடும், ஆதித்தியரொதி நவக்கிரகங்களோடு மிந்திரன் துதிக்கச், சித்த சாத்திய கின்னர கிம்புருஷருப், அஷ்டவசுக்களும் சூழ்ந்திருக்க, அந்தச்சபையி லெழுந்தருளியிருந்தார். மேககர்ஜனைபோல் கம்பீரமாயும், கேட்டவர்கள் மனதுக்கானந்தமாயும் வீணை, புல்லாங்குழல், மிருதங்கம் முதலான வாத்தியங்களொலிக்க, ஆகாய கங்கையின் அலைகளிலெழுந்த துளிகளோடுகூடின மந்தமாருதம் மெத்தென்று வீச, ஊர்வசிமுதலான தேவதாசிகள் முறைப்படி ஆடின சிரமத்தினால் சோர்ந்திருந்தார்கள். அப்பொழுது அழகும் யௌவனமுமுடைய அலம்புசை யென்னும் தேவதாசியானவள் பார்ப்பவர் மனது மயங்கும்படி சபைநடுவில் நர்த்தனஞ் செய்கையில், அவள் கட்டியிருந்த உள்ளாடை காற்றினால் விலகினபடியால், அவளுடைய தொடைமூலம் யாவருங் காணும்படியிருந்தது. அப்பொழுது பிரமதேவன் முதலான தேவர்கள் வெட்கத்தினால் தங்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள். விதூமன் என்கிற வசுமாத்திரம் காமமீறிச், சரீரத்தில் மயிர்க்குச்செறிய, ஆனந்தத்தினால் கண்கள் மலர, அலம்புசையின் அவயவங்களை நாணமில்லாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இவ்விதம் அலம்புசையினிடத்தில் மோகங்கொண்டதைக் கண்ட பிரமதேவன் விதூமனைப்பார்த்து, "அடா துஷ்டா! இப்படிப்பட்ட துர்ச்செய்கையைச்செய்த நீ பூலோகத்தில் மனிதனாகப் பிறக்கக்கடவாய், இந்தத் தேவதாசியும் உனக்குப் பாரியையாகக்கடவள்" என்று சபிக்க, அது கேட்ட

விதூமன் மனதில் துயரமடைந்து, பிரமனை வணங்கிச் "ஸ்வாமீ, பக்தவச்சலா! இந்தக்கடும் சாபத்தை நான் சுமக்கமாட்டேன்! கருணைக்கடலே! என்னைக் காத்தருளவேண்டும்" என்று கெஞ்சிக் கேட்கச், சரஸ்வதி நாதரான பிரமதேவரும் மனமிரங்கி, "அப்பா விதூமா! நான் கொடுத்த சாபம் வியர்த்தமாகாது, அது நிவர்த்தியாகும் கால எல்லை சொல்லுகிறேன். நீயும் அலம்புசையும் பூலோகத்தில் மனிதராகப்பிறந்து சக்கிரவர்த்தியாகி, நெடுங்காலம் இராஜ்ஜியபரிபாலனம் பண்ணி, உன் பத்தினியாகிய அலம்புசையினிடத்தி லுற்பத்தியாகிற நிகரில்லாத புத்திரனுக்குத் தகுந்த வயதில் பட்டங்கட்டியபின் தட்சிணசமுத்திரக்கரையில் புல்லகிராமத்துக் கருகாமையிலிருக்கிற சக்கிரதீர்த்தத்தில் உன் பத்தினியோடுகூட ஸ்நானஞ் செய்கிறபொழுது பாம்புசட்டையுரிப்பதுபோல மானிட சரீரத்தைவிட்டு நீங்களிருவரும் சொர்க்கலோகம் வந்து சேர்வீர்கள். சக்கிரதீர்த்தம் தவிர வேறெந்த தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணினாலும் தீராது. சொன்னேன், சொன்னேன்." என்று சாபவிமோசன வழி கூறினபின், விதூமன் சந்தோஷமடைந்து பிரமாவிடஞ் செலவுபெற்றுத் தன்னிருப்பிடத்துக்குப்போய் ஆலோசிக்கலானான். "இப்பொழுது நான் மனிதஜென்மமெடுத்துத் தீரவேண்டும், பூமியில் எந்தத்தாய் தகப்பன் வயிற்றில் பிறப்பேன்" என்று பலவாறு யோசித்துக், கடைசியில், "கௌசாம்பி நாட்டில் அதிக சூரனும் பாக்கியவானுகவுமிருக்கிற சதாநீகனென்கிற அரசன், விஷ்ணுவுக்குப் பிரியமான இலட்சுமியைப்போலத் தன்னிடத்தில் நேசமாயிருக்கிற விஷ்ணுமதி யென்னும் பதிவிரதாசிரோமணியான மனைவியோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். நான் என் வினைப்பயனால் அவர்களுக்குப் புத்திரனாகப் பிறப்பேன்" என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, மாலியவான், புஷ்பதந்தன், பலோற்கடன் என்னும் வேலைக்காரர்களை யழைத்து தனக்கு நேர்ந்த சாபத்தினாலே பூலோகத்தில் சதாநீகன், விஷ்ணுமதி யென்கிற தம்பதிகளிருவருக்கும் தான் புத்திரனாயுற்பவிக்க நிச்சயித்திருப்பதையும் சொன்னான். அது கேட்ட விதூமனுடைய வெளிப்பிராணனொத்த வேலைக்காரர்கள் தாரை தாரையாகக் கண்களில் நீர் பெருகத், தங்கள் தலைவனைப்பார்த்து, "ஐயா, உம்மைவிட்டு நாங்கள் மூவரும் பிரிந்திருக்கமாட்டோ மாகையால்,

சதாநீகனுடைய மந்திரியாகிய யுகந்தரன், ரணகளத்தில் முந்திச்செல்கிற விப்பிரதீகனென்கிற சேனாபதி, வல்லபனென்கிற விளையாட்டுத் தோழனான பிராமணன் இம்மூவருக்கும் நாங்கள் புதல்வராய்ப் பிறந்து உமக்கு ஊழியஞ்செய்து வருவோம்” என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்ட விதுரன், “நீங்களென்னிடத்தில் மிகுதியான நட்புக் கொண்டிருக்கிறீர்களென்பதை நான் நன்றாயறிவேனாயினும் நானுங்களுக்குச் சொல்லப்போகிற இதமான வசனத்தைச் செவிகொடுத்துக் கேளுங்கள். நான்தான் தீவினையால் இழிவான மானிடகுலத்திற் பிறக்கும்படி பிரமசாபம் நேரிட்டிருக்கிறது. நீங்களுமிச் சாபத்துக்குள்ளாகவேண்டிய காரணமென்ன? ஆகையால் ஈனமானிடப் பிறப்பில் ஆசை வையாமல் நான் சாபவிமோசனமாய் வரும் வரையில் என்னைப் பிரிந்திருக்குந் துக்கத்தைச் சகித்துக்கொண்டிருங்கள்” என்று சொல்ல, அம்மூவரும் “ஐயா! இதுவரைக்குமெங்களைப் பாதுகாத்துவந்த தாங்கள் குற்றமற்றவர்களாயும் பக்தி வந்தராயுமிருக்கிற எங்களைக் கைவிடத் துணிந்தீர்கள். தங்களை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதைவிட இழிவான மனிதஜன்மமெடுப்பது நலமாகுமென்று எங்களுக்குத் தோன்றுகிறது. ஆகையாலிப்பொழுது எங்களுக்கு உத்தரவுகொடுத்துக் காக்கவேண்டியதுமது கடமை” என்று அடிக்கடி காலில் விழுந்து பிரார்த்தித்துத் துதிக்க, விதுரனும் அநுமதிகொடுத்து அம்மூவரோடுங்கூடக் கௌசாம்பி நாட்டுக்குப்போக இச்சைகொண்டான். இது இப்படியிருக்கப் பூலோகத்தில் சோமவம்சசிரோமணியாயும், அர்ச்சுனன் போலக் கீர்த்திபெற்றவனாயும், ஜனமேஜயன் புத்திரனாயும், புத்திசாலியாயும், நீதிமானாயும், வாக்குச்சாதுரியமுடையவனாயும், தன்னுயிர் போல மன்னுயிரைப் பாதுகாக்குந் தன்மையுடையவனாயும், இரத கஜதுரகபதாதிகளாகிய நால்வகைச்சேனைகள் நிறைந்தவனாயும், புஜவலியுடையவனாயும், யௌவனமுடையவனாயுமிருக்கிற சதாநீக ராஜன், யுகந்தரனென்கிற மந்திரி, விப்பிரதீகனென்கிற சேனாபதி, வல்லபனென்கிற விளையாட்டுத்தோழனான பிராமணன் இவர்களோடுகூடக் கௌசாம்பி நாட்டில் அரசுபுரிந்து வருகையில், தனக்குப் புத்திரனில்லாதிருப்பதைக் கண்டு பரிதபித்து, “யோசனையிற் சிறந்த மந்திரியாகிய யுகந்தரனையழைப்பித்து, எந்த உபாயத்தால் தனக்குப்புத்திரோற்பத்தியாகுமென்று கேட்க, மந்திரியானவனவ

சனைப்பார்த்து, "ஐயா! சாண்டில்யர் என்கிற ஒரு ரிஷியிருக்கிறார். அவர் மஹா சுத்தர்; அவர் சொன்னவாக்குத் தவறுகிறதில்லை; சத்துருவும் மித்துருவும் அவருக்குச்சமம்; அவர் இந்திரிய நிக்கிரகம் பண்ணி மனதை யடக்கினவர்; எப்பொழுதும் வேத மோதிக் கொண்டிருப்பவர்; பிரமதேஜஸால் அக்கினிபோல் ஜொலிப்பவர். அந்த மஹானுபாவரிடத்தில் சென்று, அவரை வணங்கி, உமக்குச் சமானமான புத்திரன் தந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக் கொள்ளும். அந்த மஹாரிஷி கருணைக்கடலாகையால் உமது மனோரதத்தைப பூர்த்திசெய்வார்; சந்தேகமேயில்லை." என்று ஆலோசனை சொன்னான். அப்பொழுது சதாநீகனுடைய இருகண்களும் சந்தோஷத்தால் மலர்ந்தன. அரசன் யுகந்தரனோடு அம்முனிவராச்சிரமத்துக்குச் சென்று அவரைக்கண்டு ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தான். சாண்டில்யமுனிவர் தம்மை வணங்கின அரசனைப்பார்த்தியாதிகளாலுபசரித்து, வாருமையாவென்று அழைத்து, "ஐயா சதாநீகரே! நீர் என்னாச்சிரமத்துக்கு வந்தகாரணமென்ன? உமக்குத் தேவையானதை நான் செய்து கொடுக்கிறேன்" என்று பிரியமாய்ப்பேசினதை மந்திரிகேட்டு "ஐயா மஹாதபஸ்வீ! இவ்வரசன் புத்திரனில்லாமையால் மிக வருத்தப்படுகிறார். பிள்ளையைப் பற்றித்தானிப்பொழுது சரணமடைந்திருக்கிறார். ஆகையால் சுவாமி, அரசன் மனத்துயரை நீக்கிக் காக்கவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொள்ள, முனிசிரேஷ்டரானவர் அரசனைப்பார்த்து "ஐயா' உமக்குப் புத்திரனுண்டாவான்" என்றாசீர்வதித்து, அவ்வரசனோடும் மந்திரியோடும் கௌசாம்பி நகரத்துக்கு வந்து, அவ்விடம் அரசன் செய்த புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்துக்கு ஆசாரியராயிருந்து, அதை முடித்துத் தமதாச்சிரமம் போய்ச்சேர்ந்தார். பிறகு அம்முனிவர் அநுக்கிரகத்தால் அரசனுக்குச் சஹஸ்ரானீகனென்றொருபுத்திரன் ஸ்ரீராமரைப்போல உற்பத்தியானான். கேளுங்கள் முனிவர்களே, விநுமன் சதாநீகன் வயிற்றில் சஹஸ்ரானீகனுகப்பிறந்தான். அக்காலத்தில் சதாநீகனுடைய மந்திரி, சேனாதிபதி, விளையாட்டுத்தோழர்களுக்கும் அவரவர் குலத்துக்குரிய புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். மால்யவான் என்பவன், மந்திரி யுகந்தரனுக்குப் புத்திரனாகப்பிறந்து, யௌகந்தராயணன் என்ற பெயர் வகித்து வளர்ந்து வந்தான். புஷ்பதந்தன் விப்பிரதீக னென்கிற சேனாபதிக்கு ருமண்வான் என்று பெயர்கொண்ட புத்திரனாகப்பிறந்தான். [illegible]

நீட்டன் வல்லபனென்கிற பரிகாசத்தோழனுக்கு வசந்தன் என்கிற புத்திரனாகப்பிறந்தான். இப்படிப்பிறந்து வளர்ந்துவரும் நாலு புத்திரர்களுக்கும் ஐந்துவயதானபின், அலம்புஷை யானவள் அயோததிராஜனான கிருதவர்மனுக்கு மிருகாவதி யென்கிற பெண்ணாய்ப்பிறந்தாள். இப்படி ஐந்துபேரும் பூமண்டலத்தில் உதித்து வளர்ந்து வரும்காலையில், அஹிதுண்டிகன் என்கிற மஹாபலசாலியான ஒரு கொடிய அசுரன் மிகுந்தமதங்கொண்டு, தன்சேனைகளையும் ஸதாலாசிநக என்கிற கணபனையும் அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தேவநகரியான அமராவதியை முற்றுகைபோட்டு அதிலுள்ள தேவர்களையெல்லாம் துன்பப்படுத்தினதினால் தேவாசுரர்களுக்கு யுத்தம் நேரிட்டது. அப்பொழுது தேவேந்திரன் சதாநீகனைத் தனக்குதவிபுரியும்படி கேட்கச், சதாநீகன், தன்புத்திரனுக்கு இளவரசுபட்டம் கட்டிவைத்துவிட்டு, மாதலி கொண்டுவந்த தேரின்மேலேறித் தேவலோகம்போய்க், கையில் வில்லையெடுத்துத் தேவர்கள் பார்த்திருக்கும்படி அசுரர்களைச் சங்கரித்துக், தானும் அந்த இரணகளத்தில் சத்துருக்களாலடிபட்டு மடிந்தான். பிறகு தேவேந்திரன் உத்திரவின்படி மாதலி சதாநீகன் சரீரத்தைத் தேரின்மேலேற்றிக்கொண்டு கௌசாம்பி நாட்டுக்குப்போய்ச் சஹஸ்ரானீகனுக்கு நடந்த சமாசாரத்தைத் தெரிவிக்கச, சஹஸ்ரானீகன் மிகத்துயரங்கொண்டு அவர்களோடுகூடத் தன் பிதாவுக்குச்செய்ய வேண்டிய கிரியைகளைச் செய்துமுடித்தான். சதாநீகன் பத்தினியான விஷ்ணுமதி யென்பவள் தன் நாயகனிறந்தவுடனே அநுமரணஞ் செய்தாள். இவ்விதம் சதாநீகனும் அவன் மனைவி விஷ்ணுமதியுமிறந்துபோனபின், சகஸ்ரானீகன் மந்திரிகளின் வேண்டுகோளின்படிச் சிங்காசனமேறிச் செங்கோல் செலுத்தினான். மந்திரி, சேனாபதி விளையாட்டுத் தோழனிவர்களிறந்தபிறகு அவர்களுடைய புத்திரர்களும் தத்தம்பிதாக்களின் உத்தியோகத்தைவகித்துச் சகஸ்ரானீகனுக்குத் தாங்கள் செய்யவேண்டிய ஊழியத்தைச் செய்துவந்தார்கள். இப்படிச் சகஸ்ரானீகன் அரசுசெலுத்தி வருநாளிலொருநாள் தேவேந்திரன் தன்னுடைய நந்தனமென்கிற சிங்காரத்தோட்டத்தில் தான் செய்த ஓர் மஹோற்சவதத்துக்குச் சகஸ்ரானீகனை வரவழைத்து உற்சவமுடிந்தவுடன் அந்த ராஜனைப்பார்த்து "ஐயா, அலம்புஷையென்கிற தேவதாசி பிரமதேவன் சாபத்தால் அயோத்தியரசு

னுக்கு மிருகாவதி யென்னும் பெண்ணாய்ப் பிறந்திருக்கிறாள். நீர் பூர்வம் விதூம னென்னும் வசுவாயிருக்கையில், பிரமன்சபையில் நடித்துக்கொண்டிருந்த அலம்புசையின் வஸ்திரம் காற்றினால் விலக, நீர் அதிக மோகத்தோடும் அவளைப்பார்த்து மதிமயங்கி யிருந்த படியால், நீரும் அவளும் மானிடராகிக் கூடிவாழ்ந்து, அவள் வயிற்றிலொரு புத்திரன் பிறந்தபின் அவனுக்குப் பட்டங்கட்டிவைத்துத், தென் சமுத்திரக்கரையிலிருக்கிற சக்கிர தீர்த்தத்தில் மனைவியோடுகூட ஸ்நானம்பண்ணினவுடனே சாபவி மோசனமாகுமென்று பிரமதேவன் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் மிருகாவதியென்கிற அலம்புசையானவள் வெகு சீக்கிரத்தி லுமக்கு மனைவியாவாள்" என்று நடக்கப்போகிறகதையைச்சொன்னான். சகஸ்ரானிகனும் இந்திரனிடத்தில் விடைபெற்று மிருகாவதியை விவாகஞ்செய்யவேண்டு மென்கிற ஆவலோடு கௌசாம்பி நாடுநோக்கி வருகையில், திலோத்தமை என்கிற தேவதாசி சிலசமாசாரம் பேச ஆரம்பித்தாள். அப்பொழுது அவனுடைய சித்தமெல்லாம் இந்திரன் சொன்னதைப்பற்றி யாலோசனையிலிருந்ததனால் பேசவந்த திலோத்தமையைக் கவனித்துப் பாராமலே நடந்தான். திலோத்தமை, கோபங்கொண்டு, தன்னையலட்சியஞ்செய்துபோகிற அரசனைப்பார்த்து, "அரசனே, நீர் மிருகாவதியை மனதிலெண்ணிக் கொண்டிருந்ததனாலல்லவா என்னை யலட்சியம் பண்ணினீர். செல்வமிகுந்த சீமாட்டிகள் அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டார்களென்பது உமக்குத்தெரியாதா! நீர் எந்த மிருகாவதியை நினைத்துக் கொண்டு என்னை அவமதித்தீரோ, அந்த மிருகாவதி உம்மைவிட்டுப் பதினாலுவருஷம் பிரிந்துபோவாள் பாரும்" என்றுசொல்ல, அரசன், "நான் மிருகாவதியை எவ்வகையிலாவது அடைவேனேயானால் பின் அவளைப்பதினாலுவருஷம் பிரிந்திருப்பது எனக்குப்பெரிதல்ல" என்றுசொல்லி, அந்த மிருகாவதியைநினைத்துக்கொண்டே தன்பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தான். கொஞ்சகாலஞ்செல்ல பின், அரசன் காமன்களஞ்சியம் போன்றிருக்கிற மிருகாவதியை மணம்புரிந்து, அழகென்ற விருட்சத்துக்கு அலங்காரமான பூங்கொத்தாயும், காமசமுத்திரத்து அலைகள் போன்றவளாயும் இருக்கிற மிருகாவதியோடுகூடிக் காமலீலைகள் செய்து மகிழ்ந்துவரும் நாளையில், மிருகாவதி கர்ப்பந்தரித்துச், சரீரம் வெளுத்து, அமிர்தத்தில் முழுகி எழுந்த சந்திரகலை

போலவும், கர்ப்பச்சின்னம் கன்றாய்த்தோன்றினபின், உதயமாருக் தருணத்திலிருக்கிறசந்திரனோடு கூடிய கீழ்த்திசையைப்போலவும் விளங்கினாள். மனைவிகர்ப்பவதியாயிருந்தது கண்டு சந்தோஷம டைந்து, இராஜன் அவள் விரும்பிய வஸ்துக்களை யெல்லாம் அழை ப்பித்துக்கொடுத்தான். ஒருநாள் மிருகாவதிக்கு இரத்தவர்ணமான தடாகத்தில் குளித்துவிளையாட விருப்பமுண்டானதைக்கண்டு, அர சன் உடனே இரத்தம்போன்ற குங்குமஜலத்தினாலேநிறைந்த ஒரு தடாகமுண்டாக்க, அந்தக்குளத்தில்ஸ்நானம் பண்ணி, மலர்ந்த புரசம்பூவைப்போல விளங்குகிற இராஜமகிஷியை மாமிசமென் றெண்ணி, யொருபருந்து கொண்டுபோய், உதயகிரியின்குகையிலி றக்கியது. இராஜபத்தினி மூர்ச்சையாயிருந்து கொஞ்சகாலத் துக்குப்பிறகு மூர்ச்சைதெளிந்து எழுந்திருந்தபோது, கொடிபோ ன்ற அவளது சரீரம் நடுங்கியது; இரண்டுகண்களிலிருந்து தாரை தாரையாக நீர் பெருகிற்று. "ஐயோ! பிராணநாதா! நான் உம்மை விட்டுப் பிரிந்திருக்க என்ன தீவினை செய்தேனோ? இப்பொழு தெனக்கென்னகதி; நானெங்கே போவேன்; உமது முகத்தை யெப்பொழுது பார்ப்பேன்" என்று புலம்பி, உயிரைவிடத்துணிந்தது, சிங்கம், யானை யிவைகளினெதிரில் நிற்க, அந்தமிருகங்கள் அவ ளைமுகர்ந்து கூடப் பார்க்கவில்லை. காலமல்லாத காலத்தில் மரண மெப்படிவரும்? கேட்டவர்கள் உருகும்படி யழுவதைக் கேட்ட மிருகாதிகளிரையெடுக்காமல் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந் தன. அந்தச்சமயத்திலொரு ரிஷிகுமாரன் வந்து புலம்பிக் கொண்டி ருந்த அவள்பேரில் தயவுகூர்ந்து, தன் ஆச்சிரமத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய்த் தன் பிதாவாகிய ஜமதக்கினியிடத்தில் சமாசாரத் தைத் தெரிவிக்க, தர்ம குணமுள்ள ஜமதக்கினி முனிவர் அந்தப் பெண்ணைச் சமீபத்தில அழைத்து, "அம்மா! உன் பிதா கிருதவர் மனைப்போல நான் உன்னைப்பாதுகாத்து வருகிறேன். நீ பயப்படா மலிங்கிரு" என்று தைரியப்படுத்தினார். மிருகாவதியும் அம்முனி வராச்சிரமத்தில் வசித்துக்கொண்டிருந்தாள். கொஞ்சகாலத்துக் குப் பின், பார்வதி சுப்பிரமண்ணியரைப் பெற்றதுபோலச், சௌரி யமும், தைரியமுமுள்ள ஒரு புத்திரனைப்பெற்றாள். அவள் பிரசவ அறையிலிருந்தபோது, அங்குள்ளரிஷிபத்தினிகளெல்லாரும் மரு ந்து முதலியகொடுத்துத் தாயைப்போல அவளைப்பாதுகாத்து

வந்தார்கள். அந்தப்பிள்ளை உதயபருவதத்தில் ஜனித்தபடியால்
அவனுக்கு உதயனன் என்று பேரிடவேண்டுமென்று ஆகாசவாணி
சொல்ல, அப்படியே அந்தப்பிள்ளைக்கு உதயனன் என்று பேரிட்டார்
கள். ஜமதக்கினி முனிவர் அக்குழந்தைக்கு சௌளமுதலியன செய்
து வித்தியாப்பியாசம் பண்ணிவைத்தார். அவனுக்குப்பாலியம்
நீங்கி யௌவனம் வந்தபோது அவன் ஒருநாள் காட்டுக்குப் போகை
யில், ஒருவேடன் பாம்பொன்றைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கக் கண்டு
மனமுருகி, அவ்வேடனைப் பார்த்து "அப்பா! இந்தப்பாம்பைப் பிடித்
து வருத்துகிறதினால் உனக்கு என்னலாபம் வரும்? ஆகையால் தயவு
செய்து இதைவிட்டு விடு" என்று சொன்னான். அதுகேட்டு வேடன்,
"ஐயா இந்தப்பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு, கிராமங்களிலும் பட்ட
ணங்களிலும் போனால், எனக்குப் பிச்சை நிரம்ப அகப்படும்; ஆகை
யாலிதைவிடமாட்டேன்" என்று, அதைப்பிடித்து ஒரு பெட்டியில்
அடைத்து விட்டான். உதயனன் தன் தாயார் தனக்குக் கொடுத்திருந்த
தங்கக்காப்பை அந்தப்பண ஆசைகொண்ட வேடனுக்குக் கொடுத்
துப் பாம்பை விடுவிக்க, அது உடனே ஒரு மனிதரூபமடைந்து கை
கூப்பி வணங்கி யவனோடு சிநேகங்கொண்டு, அவனைப் பாதாள
லோகத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போயிற்று. இப்படி திருத
ராஷ்டிர குமாரனை கின்னரன் என்னும் பாம்பினால் பாதாளத்துக்
குக் கொண்டுபோகப்பட்ட உதயனன் கின்னரன்சகோதரியான
லளிதை யென்ற ஒரு அழகிய பெண்ணை மணந்து சுகித்து வாழ்ந்
திருந்தான். கொஞ்சகாலங் கழிந்தபின், லளிதை கர்ப்பவதியாகி,
நிகரில்லாத பராக்கிரமத்தோடு கூடின ஒரு புத்திரன் பிறந்த வுட
னே, லளிதை உதயனனிடத்திலோடிவந்து "பிராணேசா! நான்
பூர்வஜன்மத்தில் சுகண்டி என்கிற வித்தியாதரஸ்திரீ; சாபவசத்தால்
நாககன்னிகையாகப் பிறந்திருக்கிறேன். எனக்குக் குழந்தை பிறந்த
வுடனே சாபந்தீரவேண்டுமாகையால், இந்தப் பிள்ளையையும் வா
டாதபூமாலையையும் கோஷவதியென்கிற இந்த வீணையையும் வாங்கிக்
கொண்டு என்னை யனுப்பிவிடும்" என்று சொல்ல, அவனுமப்படியே
யாகட்டுமென்று அவைகளையெல்லாம் வாங்கிக் கொண்டவுடனே,
நாகர்களெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க அவள் ஆகாசமார்க்க
மாகப் போய்விட்டாள். உதயனன் வீணைமுதலியவற்றைக் கைக்
கொண்டு, தன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதினால் துக்கித்துக் கொண்

டிருக்குற் தாயாரைப் பார்க்க விரும்பி ஜமதக்கினி ஆச்சிரமம் வந்து சேர்ந்து, அவரால் ஆறுதல் சொல்லப்பட்டிருந்த தாயைக்கண்டு அவளுக்குத் தன்னுடைய சகல விருத்தாந்தங்களையுந் தெரிவிக்க அவள் ஆநந்தபரிபூரிதை யானாள். இங்கே இப்படியிருக்க, உதயனனிடத்தில் காப்பை வாங்கிக்கொண்டு போன வேடன், அந்தக்காப்பை விற்கவிரும்பிக் கௌசாம்பி நகரம் சென்று, அங்கிருந்த ஒரு வியாபாரியிடத்தில் விலைகூற, அந்தவணிகன், காப்பில் வெட்டியிருந்த சஹஸ்ராநீகன் என்ற பேரைப்பார்த்து அவ்வேடனைக் கூட்டிக்கொண்டு அரசனிடம் சென்று, நடந்தவற்றைத் தெரிவித்தான். மிருகாவதியை விட்டுப்பிரிந்து கரைந்துருகிக் கொண்டிருக்கிற சகஸ்ராநீகன், அவளுடைய ஹஸ்த ஸ்பரிசத்தால் அமிர்தம்போலக் குளிர்ந்திருக்கும் கங்கணத்தை மார்பிலணைத்துத் துக்கித்துப் புலம்பி, அக்காப்பின் வரலாற்றை அந்தவேடனாலே தெரிந்துகொண்டு, தன் பிராண நாயகியான மிருகாவதியைப் பார்க்க ஆவல்கொண்டு, சூரியன் சந்திரன் முதலான கிரகங்களுதயமாகிற உதயாசலத்தை நோக்கி மந்திரிகளோடு புறப்பட்டுப் போகையில், மிருகாவதியைக் காணவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினால் இரவெல்லாந் தூக்கமில்லாமலவன் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, வசந்தகன் பற்பலகதைகளைச் சொல்லி மனத்துயர் நீக்கிக் கொண்டுவந்தான். இப்படி வழியெல்லாங்கடந்து, யானையுஞ் சிங்கமும் விரோதமில்லாமல் வாழ்ந்திருக்கும்படி சாந்தமாயிருந்த ஜமதக்கினிமுனிவருடைய ஆச்சிரமத்துக்கு வந்து, அந்த முனிவரைச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்த பொழுது, அவரும் அரசனையாசீர்வதித்து, அர்க்கியமுதலியவற்றா லுபசரித்து, "ஐயா! நரநாதனே! இக்குழந்தை மிருகாவதி வயிற்றிற் பிறந்தவன். மஹாபராக்கிரமசாலியான இவன் திக்கு விஜயமபண்ணி ஸ்ரீராமச்சந்திரனைப்போலக் கீர்த்திவந்தனா யிருப்பான். இவன்பேர் உதயனன். இதோ இருக்கிற இவள்தான் மஹாபதிவிரதையான மிருகாவதி. இவ்விருவரையும் பெற்றுக்கொள், தாமதியாதே" என்று இதமாயும் தர்மமாயுஞ் சொல்லிமுடித்தார். உடனே சஹஸ்ராநீகன் தன்மனைவியையும் புத்திரனையு மழைத்துக்கொண்டு மந்திரிகளோடுகூடத் தன் இராஜதானியான கௌசாம்பி வந்து, பூர்வம் மஹேந்திரன் தனக்குச் சொல்லியிருந்த வசனங்களை நினைத்துப்பார்த்து, மனித ஜன்மத்தில் வெறுப்புண்டாகிப், புத்திசாலியும், இராஜ்யபரிபாலனஞ்

செய்யத் தக்கவனுமான புத்திரனிடத்தில் இராஜ்யத்தை ஒப்பு வித்துவிட்டு, வசந்தகன், துமன்வான், யோகந்தராயணன் என்னும் மந்திரிகளையும் தன் பத்தினியையும் அழைத்துக்கொண்டு, சாபநிவாரணஞ்செய்துகொள்ளும் பொருட்டுத், தென் சமுத்திரக் கரையிலிருக்கிற சக்கிரதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணவிரும்பிக், காற்றுப்போல் பறக்குங் குதிரையின்மே லேறிக்கொண்டு சமுத்திரக்கரை வந்து, சக்கிரதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணின மாத்திரத்தில், அவ்வைந்து பேர்களும் தமதுசாபம் நீங்கி ஈனமான மனிதசரீரம் போய்த், திவ்யசொரூபிகளாய்ப் பட்டுப்பீதாம்பரமணிந்து, திவ்ய சந்தன புஷ்பங்களைத் தரித்து திவ்யாபரணம் பூண்டு, விலையுயர்ந்த விமானத்திலேறி, தங்கள் சாபந்தீர்த்த சக்கிரதீர்த்தத்தைப் புகழ்ந்து, சகலரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கச் சொர்க்கலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். முனீசுவரர்களே! கேளுங்கள். அக்காலந்தொடங்கி ஜனங்களெல்லாரும் சக்கிரதீர்த்த மகிமையையறிந்து, எப்பொழுதும் அதில் ஸ்நானம் பண்ணிவருகிறார்கள். இவ்விதமான பிரபாவத்தையுடைய இந்த தீர்த்தத்தில் ஒருவேளையாவது ஸ்நானம் செய்கிறவனுக்குச் சொர்க்கம் நிச்சயமாய்க் கிடைக்கும். நானுங்களுக்குச் சொல்லிவந்த பெரிதான க்ஷேத்ரமகாத்மியத்தைப் பக்தியுடன் படிப்போரும் கேட்போரும் தாமிச்சித்தவற்றை யுடனே யடைகிறார்கள்.

ஐந்தாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறாவது
மகிஷாசுரன் உற்பத்திகூறிய
அத்தியாயம்.

வியாசமஹாரிஷியின் சிஷ்யராகியும், பௌராணி கோத்தமராகியுமுள்ள சூதமஹாரிஷியே, உத்தமமான சக்கிரதீர்த்தமானது தேவீபட்டணம் வரைக்கும் பரவியிருப்பதாகக் கூறினீர்களே. அதைப்பற்றிச் சிறிது வினவுகிறோம். சக்கிரதீர்த்தமென்பது பரவியிருக்கிற தேவீபட்டணமெங்கிருக்கிறது? அதற்கு ஏன் தேவீபட்டண மென்று

பெயர்வந்தது ? ஸ்ரீராமசேதுவின் தொடக்கத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிற பாபிகளுக்கும், சக்கிரதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிற பாபிகளுக்கும், பலனென்ன ? இதையும் மற்ற விசேஷங்களையும் எங்களுக்குக் கிருபைகூர்ந்து சொல்லியருளவேண்டும் என்று ரிஷிகள்கேட்கச், சூதமுனிவர் எல்லாவிஷயங்களையு முங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் சாவதானமாய்க் கேளுங்களென்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

இந்தக்கதையைப் படிப்பவர்களுக்கும், கேட்பவர்களுக்கும் பாபங்களெல்லாம் நாசமாய்விடும். சீதாபதியாகிய இராகவன் கடலின்கண் நூன்பது கற்களை ஸ்தாபித்துச் சேதுவைக்கட்ட எங்கே ஆரம்பஞ் செய்தாரோ அதுதான் தேவீபட்டணமென்பது. அது வரைக்குஞ் சக்கிரதீர்த்தம் பரவியிருக்கிறது. இவ்விடத்துக்குத் தேவீபட்டணமென்று பேர்வந்த காரணத்தையு முங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். சிரத்தையோடு கேளுங்கள், முனிசிரேஷ்டர்களே.

பூர்வகாலத்தில் தேவாசுரர்களுக்கு யுத்தம் நடந்தபொழுது தேவர்களாலே தனது புத்திரர்களழியப்பெற்ற திதியென்பவள் மிகுந்த துக்கமடைந்து தன் புத்திரியைப்பார்த்து, "நீ இந்திரிய நிக்கிரகஞ் செய்து தபசுபுரிந்து, தேவேந்திராதியர்களை நாசஞ்செய்யத்தக்க புத்திரனைப் பெறுவதற்குச் சித்தப்பட்டுப்போ" என்று சொன்னாள் தன் தாய் கூறியவசனத்தைக்கேட்ட புத்திரி அப்படியே காட்டுக்குச்சென்று எருமையின் உருவங் கொண்டு பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து கொடுந்தவம் புரிந்தாள். அதனால் உலகமெல்லாம் நடுநடுங்கின. மூன்றுலோகங்களும் மிகுதியும் பயமடைந்தன. இந்திராதி முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் மயங்கினார்கள். அப்பொழுது சுபார்சுவன் என்னும் ரிஷியானவர் மனக்கலக்கத்தோடு இவளைப்பார்த்து, "பெண்ணே! உனது தபசினால் நான் திருப்தியடைந்தேன். உனக்கொரு புத்திரனுதிப்பான். அவன் மகிஷமுகமும் மனிதவுடலு முடையவனாய்த் தேவர்களையும் சொர்க்காதிபதியான தேவேந்திரனையும் வருத்துவான். நீ தபசை நிறுத்திவிடு" என்று சொல்லித் தமதிருப்பிடஞ் சென்றார்.. பிறகு, மகிஷாசுரன் மகாபராக்கிரமசாலியாய்ப்பிறந்து பௌர்ணிமை

யில் கடல்விருத்தியாவதுபோல்வளர்ந்துவந்தான். அப்படிவளரு ருங்காலத்தில், அசுரர் தலைவனுகிய விப்பிரசித்தியின் புத்திரன் வித்துன்மாலியும், பூலோகத்திலுள்ள மற்ற அசுரசிரேஷ்டர்க ளும் மகிஷாசுரனுக்குக் கிடைத்த வரமகிமையைக்கேட்டு ஆனந் தமடைந்து, ஒன்ருகக்கூடி யவனிடம்வந்து, "அறிவிற்சிறந்த குமா நாய், பூர்வமெங்களுக்குச் சொந்தமாயிருந்த சொர்க்கலோக அரசாட்சியைத் தேவர்களெல்லாரும் விஷ்ணுவின் சகாயத்தினு லபகரித்துக்கொண்டார்கள். நீ பராக்கிரமசாலியும், வீரமுடைய வனும், பிரமதேவனால் நல்ல வரங்கள் பெற்றிருப்பவனுமாத லால், தேவர்களோடு புலோமசை நாதனான தேவேந்திரனை வென்று எங்கள் அரசாட்சியை மீட்டுக்கொடுக்க வேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். அதுகேட்ட மகிஷாசுரன், தேவர்க ளோடு சண்டைசெய்ய நினைத்து அமராவதிக்குப்போய் யுத்தஞ் செய்யத்தொடங்கினன். இந்தச்சண்டை மஹாபயங்கரமாகவும், கேட்டவர்கள் நடுங்கும்படியாகவும், நூறு வருஷம் நடந்தது. கடைசியில் தேவர்களும் தேவேந்திரனும் பயந்து திக்குத்திசை கள்தோறுஞ் சிதறியோடிப் பிரமதேவரிடம் போய்ச்சேர்ந்து முறையிட, அவர் தேவர்களையழைத்துக்கொண்டு லோகநாயகர் களாகிய பரமசிவன், நாராயணனிவர்களிருக்குமிடம் வந்து, அவர் களை வணங்கியநேகமாகத்துதித்து, மகிஷாசுரனது கொடுஞ் செயல்களைச் சொல்லத்தொடங்கினர். "மகிஷாசுரனென்பவன் இந்தி ரன், அக்கினி, யமன், சூரியன், சந்திரன், குபேரன், வருணன், முதலானவர்களுடைய பதவியைக் கவர்ந்துகொண்டு, அவர்களைத் துரத்திவிட்டுத் தானே யவ்வதிகாரத்தைச் செலுத்தி வருகின்ருன். இப்படியே மற்றத்தேவர்களுடைய அதிகாரத்தையும் பறித்துக் கொண்டிருக்கிருன். இவ்வகையாக மகிஷாசுரனால் அதிகாரமிழ ந்து துன்பப்படும் தேவர்கள் எல்லாரும் சொர்க்கத்தைவிட்டுப் பூலோகத்துக்குவந்து மனிதரூபங்கொண்டு மறைந்து சஞ்சரிக்கின் ருர்கள். இந்தச்செய்தியை உமது சந்நிதியின் முன்பு தெரிவிக்கும் பொருட்டாகவே தேவர்களோடு மிங்கேவந்தேன். கருணைகூர்ந்து நீங்கள் அவர்களைக் காத்தருளவேண்டும்." என்று பிரார்த்தித்தார். அது கேட்டவுடன், ஸ்ரீபரமேசுரன், நாராயணன் இவர்களுடைய முகங்கள் கோபத்தினால் பார்க்கப்பயங்கரமாயின. இப்படியாகக்

கோபங்கொண்ட சிவவிஷ்ணுக்கள், பிரமதேவன், இவர்கள் முகங்களிலும், தேவேந்திரன் முதலான தேவர்களிலுமிருந்து பார்க்கப் பயங்கரமான தேஜசுகள் தனித்தனியே தோன்றின. அந்தத் தேஜசுகளெல்லாமொன்றாகக்கூடி ஓர் அக்கினிமலைபோலக் காணப்பட்டுத் தனது ஜுவாலையாலெங்கும் வியாபித்தது. அப்படிப்பரவிய தேஜோராசியிலிருந்து ஒரு ஸ்திரீசொரூபம் வெளிப்பட்டது. அந்தச்சொரூபத்துக்குச் சிவதேஜசால்முகமும், பிரமதேஜசால் கால்களும், விஷ்ணுதேஜசால் கைகளும், இந்திரதேஜசால் இடுப்பும், யமதேஜசால்ரோமமும், சந்திரதேஜசால் ஸ்தனங்களும், வருணதேஜசால் தொடைமுழங்கால்களும், பூதேஜசால் நிதம்பமும், சூரியதேஜசால் கால்விரல்களும், அஷ்டவசுக்களின் தேஜசால்கைவிரல்களும், குபேரதேஜசால் மூக்கும், நவப்பிரஜாபதிகளின் தேஜசால் பல்வரிசைகளும், அக்கினி தேஜசால் கண்களும், சந்தியா தேஜசால் புருவங்களும், வாயுதேஜசால் காதுகளும், மற்ற தேவர்கள் தேஜசால் மற்ற அவயவங்களும் அமைந்தன. அப்பெண் சொரூபம் தேவர்கள் கண்களாற் பார்க்கவும் கிட்ட நெருங்கவும் முடியாமலிருந்தபடியால் துர்க்கையென்று அவளுக்குப் பெயரிட்டார்கள். இப்படித்தோன்றிய தேவியைக்கண்டு, மகிஷாசுரனால் துன்பமடைந்த தேவர்களெல்லாரும் மஹாசந்தோஷமடைந்தார்கள். பிறகு ருத்திராதிதேவர்கள் தத்தம் சூலாதி யாயுதங்களையும், வஸ்திரம், மாலை, சந்தனம், ஆபரணம், இவைகளையும் அவளுக்குக் கொடுக்க, அவ்வாபரணாதிகளால் அலங்காரமாய் விளங்கிய தேவியானவள், பூமியாகாசங்கள் நடுநடுக்கும்படியாக அட்டகாசஞ் செய்ததனால், உலகங்களெல்லாம் நடுநடுங்கின. சிங்கவாகனத்தின்மேலாரோகித்துக்கொண்டு நிற்குமந்தத்தேவியைச் சித்தர், முனிவர், கந்தர்வர் முதலான பேர்களெல்லாரும் பார்த்து, "ஜய, விஜயீபவ" என்று துதித்தார்கள். அப்பொழுது தேவி செய்த சிங்காரத்தினால் உலகம் நடுங்கினபொழுது தேவர்களுக்கு விரோதிகளாகிய தைத்தியர்கள் தத்தம் ஆயுதங்களைக் கைக்கொண்டு யுத்தசன்னத்தரானார்கள். மகிஷாசுரனும் சத்தம் வந்ததிசையைப் பிடித்துக்கொண்டு, தனது சைனியங்களுடனாயுதபாணியாய் மகாகோபத்தோடும் வந்து சேர்ந்தான். பூமியும், பாதாளவாசிகளாகிய ஆதிசேஷன் முதலான நாகங்களும் நிலை

டையும்படி. சிங்காரஞ்செய்துகொண்டு ஆயுதந்தரித்த அனந்த மான கைகள் துலங்கும்படியிருந்த தேவியை அசுரர்கள் கண்டு தந்தமாயுதங்களையுயரவெடுத்து யுத்தஞ்செய்யச் சித்தமானார்கள். பின்பு சத்துருக்களை வெல்லும் வல்லவனாகிய மகிஷாசுரன் சஸ்திரங்களாகியகதை, முசலம், சக்கரம், அஸ்திரங்கள், இவைகளைக்கொண்டு, கணக்கில்லாத ரதகஜதுரகபதாதிகளோடுங் தேவியையெதிர்த்துச் சண்டைசெய்ய ஆரம்பித்தான். அளவில்லாத அசுரசேனாபதிகள் சைனியங்களோடுங் தேவியைச் சூழ்ந்துகொண்டு சஸ்திரவருஷம் வருஷித்தார்கள். அது கண்ட தேவியானவள் தனது வில்லினின்று விடுபடும் அம்புகளினால் அசுரர்களெறிய ஆயுதங்களை விளையாட்டாகக் கண்டதுண்டஞ் செய்துபோக்கி அரக்கருடலையும் சல்லடைக் கண்களாகத்துளைத்து விட்டாள். அப்பொழுது தேவர்களும் தேவியின்சகாயத்தினால் அச்சமற்று அளவில்லாத வாயுதங்களைச் சொரிந்து ராட்சதசேனைகளை நாசப்படுத்தி நிர்மூலமாக்கினார்கள். இவ்வாறு தன்சேனைகள் நாசமடைந்ததைக்கண்ட மகிஷாசுரன், ஆங்காரங்கொண்டு, தனதுவில்லை வளைத்து நாணேறிட்டுப் பாண வருஷம் பொழியத்தொடங்கி, இந்திரன்மேல் பதினாயிரம் பாணங்களும், யமன்பேரில் ஐயாயிரம் பாணங்களும், வருணன்பேரில் எண்ணாயிரம் பாணங்களும், குபேரன்மேலே ஆறாயிரம பாணங்களும், சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, வாயு, அஷ்டவசுக்கள், அசுவினிதேவர்கள்முதலான மற்றத்தேவர்கள் பேரில் தனித்தனி பதினாயிரம பாணங்களும் எய்தான். இவ்வாறு மகிஷாசுரனால் நசுக்கப்பட்ட தேவர்களெல்லாரும் "எங்களைக்காத்தருளும் அம்மா" என்று முறையிட்டுக்கொண்டு தேவியைச சரணமடைந்தார்கள். அப்பொழுது தேவி தனது சேனைகளாகிய பூதப்பிரேதபிசாசகணங்களை நோக்கி "அசுரசேனைகளை நாசபபடுத்துங்கள், நான் விசேஷ வரங்கள் பெற்ற மகிஷாசுரனோடு சண்டைசெய்கிறேன்" என்று சொல்லியருளினள். தேவியால் ஏவப்பட்ட கணங்களால் தனது சேனைநாசமடையக்கண்ட மகிஷாசுரன் கோபங்கொண்டு தனது சேனைகளோடு தேவியுடனெதிர்த்தான். அப்பொழுது, மகிஷாசுரனது மந்திரிகளாகிய மஹாநாதன், [illegible], மஹாஹநு, மஹாசங்கடன், மஹாபட்சன், மஹோதரன், மஹோத்கடன், பஞ்சாஸியன், பாதகுடன், பகுநேத்திரன், பிரபாதகன், ஏகாட்சன், ஏகபாதன், பகுபாதன், என்

பவர்களும், மற்றுமுள்ள அவனது மந்திரிகளும் சண்டைசெய்ய எண்ணித் தேவி முன்புவந்து நின்றார்கள். அது கண்டதேவியும் வாயுவேகம் மனோவேகங்களுக்கு மேலான வேகமுள்ள சிங்க வாகனத்தின் மேலேறிப், பிரளயகால மேகம்போல் ஒலிக்கின்ற தனது வில்லை நாணேற்றி வச்சிராயுதத்தை யொத்த பாணங்களைத் தொடுத்தபொழுது, பத்துலட்சம யானைகளும், நூறுலட்சம் குதிரைகளும், நூறுலட்சம் தேர்களும், பதினாயிரலட்சம் பதாதிகளுமடங்கிய சேனைகளையுடைய மஹாஹநு வென்பவன் இறந்தான். இப்படியே பராக்கிரமம்பொருந்திய அளவுபடாத நால்வகைச் சேனைகளுடைய மகிஷாசுரனுடைய மற்ற சேனாபதிகளும் தேவியினது தங்கப்பூண்கட்டப்பட்டு விளங்கா நின்ற அம்புகளாற் ஒருஜாமநேரத்துக்குள் மடிந்தொழிந்தார்கள். கேட்டீர்களோ பிராமணோத்தமர்களே! இச்செய்கை மிக ஆச்சரியமாக விருந்தது.

ஆறாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஏழாவது
மகிஷாசுரவதையும் தேவிபட்டண வரலாறும் கூறிய
அத்தியாயம்.

இப்படியாகத் தேவியினால் தனது சேனைகள் சங்கரிக்கப்பட்டதுகண்டு மகிஷாசுரன் மஹாகோபங்கொண்டு சண்டகோபனைப் பார்த்து "அதிகபராக்கிரமசாலியான சண்டகோபா! துராத்மாவாகிய இந்தப்பெண்ணைச் சண்டைசெய்து சங்கரி" என்றான். வீரனான சண்டகோபனுமப்படியே ஆகட்டுமென்றுகூறி யுத்தகளத்தில் வந்து தேவியின்மீது சரமழைபொழியத், தேவியும், தனது பாணங்களால் சண்டகோபனது தேர், குதிரை, சாரதி, வில்முதலியவற்றை யழித்து, அவனது மார்பிலும் பாணங்களையேவினாள். இப்படித் தேர் குதிரை சாரதி வில்லுமிழந்த சண்டகோபன் வாளாயுதத்தையேந்தித் தேவியிடஞ்சென்று, தேவியினது வாக

னமாகிய சிங்கத்தையும் தேவியினிடக்கையையும் வெட்டினான்.
தேவியினிடதுபுஜத்தில் பட்ட கத்தியானது ஆயிரந்துண்டுகளாகச்
சிதறிப்போயிற்று. தேவி தனது சூலாயுதத்தினால் சண்டகோப
னது மார்பில் தாக்கினதினால் அவனும் பூமியில்விழுந்து மடிந்தான்.
மஹா வீரனான சண்டகோபன் விழுந்தபொழுது சித்திரபானு
வானவன் யானையின்மேலேறிவந்து, பெரியமணிகள் கட்டப்பட்டு
விளங்குகிற ஓர் கத்தியைத்தேவியின் மேலெறிந்தான். தேவி
தனது உங்காரத்தினால் அந்தக் கத்தியை விலக்கித் தனது சூலத்
தினாலவனது மார்பிற்குத்தி விழுத்தினாள். பின்பு காளன் என்ப
வன் அதிக வேகமாயோடிவர அவனையுந் தேவி யோர்கைக்குத்தி
னால் மடித்து, மதோன்மத்தனைக்கதையாலடித்துச் சாய்த்து, பாஸ்
கலனை வாளினால் வெட்டி, அந்தகனைச் சக்கராயுதத்தால் கொன்று
யமபுரமனுப்பிவிட்டாள். இப்படியே மகிஷாசுரனுடைய பெருங்
காத்திரமுள்ள மந்திரிகளையும் சூலாயுதத்தால் குத்தி யமனுடைய
வீட்டுக்கு அதிதிகளாக அனுப்பினாள். இவ்வாறாகத் தன்னுடைய
சேனைகள் நாசமானதுகண்ட மகிஷாசுரன் எருமைவடிவங் கொண்டு
தேவியின் கணங்களிற் சிலரைத் தன் முகத்தினாலும், சிலரைக்காற்கு
ளம்புகளாலும், சிலரைச் சுவாசத்தினாலும் வதைத்துக் கொன்று
தேவியேறிவந்த வாகனமாகிய சிங்கத்தைக் கொல்லும் படிசினங்
கொண்டுகர்ஜிக்க, சிங்கமானது உக்கிரங்கொண்டு, தன்பாதத்தினால்
பூமியதிரமித்துத், தனதுநகங்களால் மகிஷாசுரனது சரீரமுழு
துங்கீறியது. தேவி மஹாசினமுடையவளாய் மகிஷாசுரனைக்
கொல்லக்கருதிப் பாசத்தினால் அவனைக்கட்ட, மகிஷரூபத்தை
விட்டுச், சிங்கரூபங்கொண்டு கிட்டக், தேவி தனது வாள்கொண்டு
வெட்ட, அவன் அவ்வுருவொழித்து வாளாயுதங்கொண்ட மானிட
வுருவுகொண்டு நெருக்கத், தேவி மர்மஸ்தானங்களைப் பிளக்கத்
தக்க கூரிய பாணங்களால் முருக்க, அவன் துதிக்கை தந்தங்க
ளோடுகூடிய யானையுருவெடுத்துத் தேவிவாகனமாகிய சிங்கத்தை
யிழுக்க, சிங்கமும் தனது நகங்களால் அவன் துதிக்கையைக்
கிழிக்க, அவன் மீளவுந் தனது சுயரூபமெடுத்துக்கொண்டான்.
துர்க்கையானவள் மதுபானததினால் கண்கள் சிவந்து கோபங்
கொண்டு சிரிக்க, மகிஷாசுரன் தன் கொம்புகளால் மலைகளைப்
பெயர்த்துத் தேவி மீது எறிய, அம்மனும் அவைகளை யம்புகளாற்

பொடிப்பொடியாகச் சிதறவடித்து மகிஷாசுரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்: "அடே மூடா! நான் மதுபானஞ் செய்யுமளவும் நீ பிறுமாப்புக்கொண்டு திரி; நான் மதுபானம் பண்ணினபிறகு உன்னைக்கொன்று யமலோகஞ் சேர்த்துவிடுகிறேன். தேவகண்டகனான நீ இறந்தபின் சித்தர், சாத்தியர் முதலான தேவர்கள் தத்தம் பதவியைப்பெற்று க்ஷேமமாக வாழ்ந்திருப்பார்கள்." என்று சொல்லி யவனுடைய மார்பிலொருகுத்துக் குத்தினாள். அந்தக் குத்தினால் அலமலந்த மகிஷாசுரன் தென்சமுத்திரக்கரையை நோக்கியோட்டம் பிடித்தான். தேவியும் தன் சிங்கத்தின்மேலேறி யவனைத்துரத்த, மகிஷாசுரன் பத்துயோசனை நீளமான தர்மபுஷ்கரணியில் விழுந்து மறைந்தான். பின்னால் தொடர்ந்துவந்த தேவி மகிஷாசுரனைக்காணாமல் மயங்கும்பொழுது, "ஏ தேவீ! உன்கைக்குத்தினால் நொந்த மகிஷாசுரன் இந்தத் தர்மபுஷ்கரணியில் மறைந்து படுத்துக்கொண்டிருக்கிறான், அவனை ஏதாவதொரு உபாயத்தினால் கொன்று முடித்துவிடு" என்று ஒரு அசரீரவாக்குப் பிறந்தது. அது கேட்டு, மகிஷாசுரனை வதைக்கச் சித்தமாயிருந்த தேவியானவள், தன் வாகனமாகிய சிங்கத்தையழைத்து, "நீ யதிகபராக்கிரமசாலியாகையால் இந்தத் தர்மபுஷ்கரணியிலுள்ள ஜலத்தை ஒருதுளியும் விடாமல் குடித்துவிடு." என்று கட்டளையிடச், சிங்கம் தர்மபுஷ்கரணியில் தூள் பறக்கும்படி யதிலுள்ள நீரைக்குடிக்க, மகிஷாசுரனும் அந்தப்புஷ்கரணியினின்றும் மிகசசோர்வடைந்தவனாய் வெளிப்பட்டுவரத், தேவி தனது திருவடியால் அவன் தலையை மிதித்து, சூலத்தால் கழுத்தில்குத்தி, மிகுந்த கோபத்தோடும் கத்தியினால் அவனுடைய பெரியதலையைவெட்டி யெறிந்தாள். ஓ பிராமணோத்தமர்களே! இப்படியாக மகிஷாசுரன் தன் மந்திரிகள், சேனைகள், வாகனங்களோடுந் தேவியினாலடிப்பட்டு மடிந்தபின், தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், சித்தர்கள், தேவரிஷிகள் முதலானபேர்களும் வந்து துதித்துத் தேவிக்குச் சந்தோஷமுண்டாகச்செய்து அவளிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு தங்கள் தங்களிருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். பிறகு தேவி தெட்சிணசமுத்திரத்தின் வடகரையில் தனது பேரால் ஒரு பட்டணம் நிர்மிக்கத், தேவியின் கட்டளையால் தேவேந்திரன் முதலான தேவர்கள் தர்மபுஷ்கரணியை அமிர்தத்தினால் நிரம்பச்செய்தார்கள். ஓ பிராமணர்களே,

அதனால் தர்மபுஷ்கரணிக்கு அமிர்ததீர்த்தம் என்றும் பேருண்டு. பின்பு தேவியானவள், தன்னால் நிர்மிக்கப்பட்ட அந்தப் பட்டணத்தில், பசுமுதலான சகலபொருள்களும் நிறைந்து, ரோகமில்லாதிருக்கவேண்டுமென்றும், தர்மபுஷ்கரணியில் ஸ்நானஞ் செய்தபேர்களுக்கு இஷ்டார்த்தசித்தி யுண்டாகும்படியும் வரமளித்துச் சொர்க்கலோகம் போய்ச் சேர்ந்தாள். தேவியினால் உண்டாக்கப்பட்ட அந்தமகிமை சிறந்த பட்டணத்துக்குத் தேவிபட்டணமென்று பேர். முனிவர்களே, அந்தப் பட்டணத்திலிருந்துதான் தர்மசிந்தையுள்ள ஸ்ரீராமர் சுபமுகூர்த்தத்தில் திலகவிநாயகரைப் பிரார்த்தித்துத், தேவியினுடைய அநுக்ஞைபெற்று, தமது கையால் ஒன்பது கற்களைநட்டுச் சந்தோஷத்தோடும் சேதுகட்ட ஆரம்பித்து, வானரங்களாலே மலைகள், மரங்கள், புற்கள், கட்டைகள் முதலியவைகளைக்காட்டிலிருந்துச்சேகரித்துப், பத்துயோசனை யகலமும், நூறுயோசனை நீளமுமுள்ளதான அந்தச்சேதுவைச் சமுத்திரத்தில் இலங்காபுரிவரைக்கும் நாலுமேல ஐந்து நாட்களில் கட்டிமுடித்தார். தேவிபட்டணத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ள நவபாஷாணமென்கிற சேதுமூலத்தில் மனிதர்கள் பாபநாசமாம்பொருட்டு ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டியது. அப்படியே சக்கிரதீர்த்தத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து சேதுவுக்கதிபதியாகிய ஸ்ரீராமரைப் பிரார்த்திக்க வேண்டியது. தேவிபட்டணத்திலிருந்து கட்டப்பட்டசேது மஹா பரிசுத்தமுடையது. இந்தச்சேதுமூலத்துக்குக் கிழக்கு எல்லை தேவிபட்டணம், மேற்கு எல்லை தர்ப்பசயனம். இவ்விரண்டும் பாபங்களை நாசமாக்கும் மகிமையுடையவைகள். மனிதர்கள் எந்த வழியாகச் சேதுவுக்கு வந்தாலும் இந்தச்சேது மூலத்திலும், சக்கிரதீர்த்தத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து, சங்கற்பஞ் செய்துகொண்ட பிறகுதான் சேதுவுக்குப் போகவேண்டும். தேவிபட்டணத்திலும், சக்கிரதீர்த்தத்திலும், தர்ப்பசயனத்திலும் ஸ்நானஞ் செய்வதனால் சகலபாபங்களும் நாசமாகும். சக்கிரதீர்த்தத்தை மனதினால் நினைத்தமாத்திரத்தில் இலட்சம் ஜன்மங்களிற் செய்த பாபங்களெல்லாம் பஸ்மமாய்ப் பிறப்பற்று முத்திகைகூடுகிறது. சக்கிரதீர்த்தத்துக்குச் சமமான தீர்த்தம் உலகத்திலிருந்ததுமில்லை; இருக்கப்போவதுமில்லை. பூலோகத்திலுள்ள கங்காநதிமுதலான தீர்த்தங்களெல்லாமிந்தச் சக்கிரதீர்த்தத்தின் மகிமையில் பதினாறி

ஸொரூபக்கு பின்னமாகாது: முதலில் நவபாஷாணமத்தியிலிருக்கிற சமுத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து க்ஷேத்திரபிண்டம் போட்டு, அதேமாதிரியாகச் சக்கிரதீர்த்தத்திலும்செய்து, சேதுவுக்கதிபதியாகிய ஹரியைத் தன் பாபநிவாரணமாம்பொருட்டுப் பணியவேண்டியது. இப்படியே வேறு வழியாகவருபவர்கள் தர்ப்பசயனத்தில் செய்யவேண்டியது. நளனால் நிர்மிக்கப்பட்டு ஸ்ரீராமசந்திரர் வீற்றிருந்த சிம்மாசனத்தை வணங்குகிறவனுக்கு நரகபயமில்லை. முதலில் ஸ்ரீராமரைத் தியானித்து, “ஸ்ரீராமரது திருவடிகளாற் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டத் தூளிகளமைந்ததும் இராவணசங்காரத்துக்குக் காரணமாயும், ஸ்ரீராமசந்திரருடைய துக்க நிவர்த்திக்கு முக்கியமூலமாயும், சீதாதேவியினது மனமாகிய தாமரைக்குச் சூரியனைப்போலவுமிருக்கிற சேதுவே! உனக்கு நமஸ்க்காரம்” என்கிற இந்த மந்திரத்தையுச்சரித்துச் சேதுவைச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, வேதாளத்துக்கு வரங்கொடுத்த பரிசுத்தமான வேதாளதீர்த்தத்துக்குப் போகவேண்டும். இந்தஅத்தியாயத்தைப்படிப்பவர்க்கும், கேட்பவருக்கும், சொர்க்காதிபோகங்களெல்லாம் வெகு எளிதாகக் கிடைக்கும். கைவல்யமும் சித்திப்பதற்குத்தடையேயில்லை.

ஏழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

எட்டாவது

வேதாளவரத தீர்த்தமகிமையில்
சுதரிசனன் வேதாளமான

அத்தியாயம்.

இப்படிச்சொல்லிவந்த சூதமுனீந்திரரைச் சௌநகாதிரிஷிகள் நோக்கி, கிருஷ்ணத்வைபாயநருக்கு மாணாக்கரும் சர்வஞ்ஞருமான சூதமுனிவரே! உமதுவாக்கிலிருந்து பிறந்த அமிர்தவருஷத்துக்கு ஒப்பானகதைகளைக் கேட்டும் திருப்தியடையாமல், இன்னமும் உமதுவசனமிருத பானத்தை விரும்புகிற எங்களுக்கு இன்னமும் சிலகதைகளைச் சொல்லியருளவேண்டும். வேதாளவரததீர்த்தமானது

சக்கிரதீர்த்தத்துக்குத் தட்சிணபாரிசத்தி லிருக்கிறதென்று எங்
களுக்கு முன்னமே சொல்லியிருக்கிறீர்கள். அதற்கந்தப் பேர்வந்த
காரணமென்ன? அது எவ்விதமான மகிமையுடையது? இவைகளையெ
ங்களுக்குக் கருணைபுரியவேண்டுமென்றுவினவ, சூதமுனிவர், ஓரிஷீ
சுவரர்களே! நீங்கள் நல்ல கேள்விகேட்டீர்கள். இரகசியமும், அற்பு
தமாயுமிருக்கிற இந்தக்கதையைச் சொல்லுகிறேன். சிரத்தையோ
டுகேளுங்கள். பாமரர்கள்கூட இந்தக்கதையைக் கேட்டுச்சந்தோ
ஷமடைவார்கள். பூர்வம் ஸ்ரீகைலாசபர்வதத்தில், ஸ்ரீபரமேசுவரரும்
பரமேசுவரியும் லீலாவினோதமா யிருந்தகாலத்தில் பரமேசுவரிக்கு
இந்தரகசியமான கதைசொல்லப்பட்டது. பூர்வம், சத்தியவந்த
ரும் பரிசுத்தருமான காலவமஹாரிஷியானவர் பரபிரமத்தைத்தியா
னம் பண்ணிக்கொண்டு தமது ஆச்சிரமத்தில் தபசுசெய்துகொண்டி
ருந்தார். அவருக்குக் காந்திமதியென்ற அழகான யௌவனகுமார
த்தி யிருந்தாள். அவள் தன்பிதாவுக்குப் பூஜைக்குப் புஷ்பங்கள்கொ
ண்டுவருதல், வேதிகை சுத்திசெய்தல், சமித்துக் கொண்டுவருதல்,
முதலான பணிவிடைகளைச் சிரத்தையோடு செய்துவந்தாள். ஒரு
நாள் அந்தப்பெண் தன்பிதாவின் பூஜைக்குப்புஷ்பங் கொண்டுவரு
கிறதற்காகக்காட்டில் நெடுந்தூரம் போய்த்தன்குடலையை அழகான
புஷ்பங்களால் நிறைத்துக்கொண்டு ஆசிரமத்தை நோக்கிச் சீக்கிர
மாய் வரும்போது, சுதரிசனன், சுகர்ணனென்றஇரண்டு வித்தியாதர
குமாரர்கள் விமானத்திற் செல்லுகையில் அவளைக்கண்டார்கள்.
மூத்தவனான சுதரிசனன், மன்மதன் தேவியாகிய ரதியேஇவ்விதவு
ருவங்கொண்டு வந்தாளென்று சொல்லும்படியான அந்தப்பெண்
ணினது பூர்ணசந்திரன்போன்ற முகத்தைக்கண்டு, ஆனந்தங்
கொண்டு, காமத்தால் மயங்கி, அவளை அடிக்கடி பார்த்து, அவளைச்
சேரவிரும்பி, விமானத்திலிருந்து கீழிறங்கி, அவளை நெருங்கி,
“மஹாரூபலாவணியத்தோடுங் கூடியிருக்கிற நீ யார்? எந்த
மஹானுடைய புத்திரி? நிகரில்லாதவுனது சௌந்தரிய வடிவ
மானது என்னை மயக்குகிறது; ரதிக்கு ஒப்பான வுன்னைப்பா
ர்த்த என்னை மன்மதன்பாணங்களால் வதைக்கிறான்; சுகண்டன்
என்கிற வித்தியாதரசக்கிரவர்த்தியினுடைய அழகிய குமாரன்
நான். என்பெயர் சுதரிசனன். பெண்ணே! நீ கருணைசெய்து என்னை
மணம்புரிந்து காத்தருளவேண்டும். நீ யென்னைக் கணவனாகப்

பெற்ருல் "உனது மனேரதங்களெல்லாம் நிறைவேறும்." என்று சொன்னுன்.

அது கேட்ட காந்திமதி, நியாயமான மறுமொழி சொல்லுகிருள்: "ஐயா, வித்தியாதரகுமாரரான சுதரிசனரே! நான் காலவ மஹரிஷியின் புத்திரி; எனக்கின்னும் கலியாணமாகவில்லை; தந்தையின் பூஜைக்கு வேண்டிய புஷ்பங்களெடுப்பதற்காக இந்தக் காட்டுக்குவந்தேன்; நானிங்கேவந்து ஒரு ஜாமமாய்விட்டது; நானிங்கே தாமதஞ்செய்து விட்டால் தேவதார்ச்சனைக்குக் குறை வரும்; அதனுல் தபசிரேஷ்டரான என்பிதா கோபமடைவார்; ஆகையால் நான் சீக்கிரம் போகிறேன். கன்னிகைகளெல்லாரும் பிதாவுக்கு அடங்கியிருக்கவேண்டுமே யல்லாமல் சுதந்தரமாய் நடக்கக்கூடாதல்லவா? நீர் என்னை மணம் புரியவிரும்பினுல் என் தந்தையிடம் வந்துகேளும்." என்று சொல்லி, ஆசிரமத்தை நோக்கிச் செல்லப் பிரயாணப்பட்ட காந்திமதியைக் காமத்தால் மதிமயங்கிய வித்தியாதரகுமாரன் கேசத்தைப் பிடித்திழுத்தான். அப்போது காந்திமதியானவள், "ஐயையோ! இந்தத் துஷ்டாத்மாவான வித்தியாதரகுமாரன் என்னைப் பலாத்காரமாய்ப் பிடித்திழுக்கிருனே! ஐயா! பிதாவே! யென்னை யிந்தக்கொடிய துஷ்டனிடத்தினின்றும் காப்பாற்றும்." என்று குரறிப்பட்சியைப்போலவாய்விட்டுக் கதறியழுதாள். கந்தமாதனப் பருவதத்தில் வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருந்த ரிஷீசுவர்களெல்லாரும் அந்த அழுகுரல் யாதோவென்று அறியும் பொருட்டாகக் காலவமுனிவரை முன்னிட்டுக் கொண்டவ்விடம் வந்தார்கள். அப்பொழுது காலவமஹரிஷியானவர் கந்தர்வன்கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் தன் குமாரத்தியையும், கந்தர்வனையும் அவன் சமீபத்திலிருக்கிற அவன் தமபியையும்பார்த்துக் கோபமடைந்து, வித்தியாதரனை நோக்கி, "ஏவித்தியாதரப் பதரே, வேதாளமும் இராட்சதரும் பெண்களைப் பலாத்காரமாய்ப் பிடித்திழுக்குந் தொழிலையுடையவர்கள். அந்தத்தொழிலையே செய்தநீயும் துக்கம் நிறைந்த மனிதஜன்மமெடுத்து, அதேஜன்மத்தில்தானே வேதாள சொரூபம் பெற்று மாம்சம் இரத்தம்முதலானவைகளைப் புசித்து வெகுகாலம் உலகத்தில் திரியக்கடவாய்; உன் செய்கைக்குடன் பட்டிருந்த உன் தமபியாகிய சுகீர்ணன் மனிதனுகவே பிறப்பான். அவன் இத்தொழிலைத்தான் செய்யாததனுலே வேதாள